anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MARIAN TRUȚĂ

Nicăieri, pretutindeni, țărmul...

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

505

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
CORNEL DANELIUC
ADINA CHELCEA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie
PAVEL D. CONSTANTIN
Tehnoredactare computerizată
PAVEL D. CONSTANTIN
Coperta
WALTER RIESS
Difuzarea
GROSU LAURENŢIU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151

Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 120

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 505/noiembrie 1993)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

CUPRINS

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

Ştiinţa înseamnă putere

Bineînţeles că n-o să vă spun cine-a zis vorba de mai sus; cei care ştiu răspunsul ar fi scârbiţi de etalarea pseudoerudiţiei mele, iar ceilalţi ar deveni atât de leneşi încât n-ar mai învăţa niciodată să caute prin dicţionare sau lexicoane. Adevărul ei rămâne însă valabil chiar şi după atâtea sute de ani.

Când m-am apucat să scriu rândurile de faţă, m-am jucat puţin cu ideea titlului: INFO şi INF, INFORMAŢIE şi INFINIT. În cele din urmă am decis să fiu mai direct şi, răpindu-vă plăcerea lecturării unui editorial „clasic", să vă plictisesc cu informaţii. (Citiţi-le! Nu puteţi şti când vă poate fi de folos un crâmpei aparent inutil.) E adevărat că sunt suporterul unei reviste care să conţină povestiri şi nuvele în proporţie de 90%, dar trebuie ştiut - totuşi - şi ce anume se „mişcă" în jurul nostru.

Deci:

Dintre (în sfârşit) multele cărţi SF apărute, mai puteţi găsi unele titluri de calitate. Recomandările mele sunt:

Marilyn Monroe pe o curbă închisă de Dănuţ Ungureanu (Editura **Adevărul**); *Fundaţia* şi *Fundaţia şi Imperiul* de Isaac Asimov, *Scarabeul în muşuroi* de A. & B. Strugaţki, *Paradoxul pierdut* de Frederic Brown (toate la Editura **Nemira**); *Immortality Inc.* de Robert Sheckley (Editura **Savas**). Dacă vă dă mâna (adică dacă vă ţine punga), sunt interesante şi *Experimentul Dosadi* de Frank Herbert (autorul lui *Dune!*) (Editura **Baricada**) şi *Lumea lui non-A* de A.E. van Vogt (Editura **Cristian**).

• • •

Fragment din interviul realizat cu Norman Spinrad, autor american de SF; *Bug Jack Barron* (Editura **Adevărul**) şi *Maşinăria Rock'n Roll* (Editura **Nemira**) au fost lansate cu prilejul vizitei sale în România:

„(...) Lucrurile care mi-au plăcut cel mai puţin în ţara voastră au fost vreo trei: (1) toaletele, indiferent dacă sunt la hotel sau pe stradă, sunt la fel de jalnice; (2) poluarea excesivă din Bucureşti, deşi nu sunt vreun simpatizant al ecologiştilor; (3) numărul mare al

consumatorilor de ness şi insistenţa cu care încearcă să te convingă să-i imiţi. (...) De plăcut mi-a plăcut Delta, deşi nu-s pescar...“

Interviul va fi publicat în *Almanahul Anticipaţia 1994*.

• • •

Întâlniri europene în 1994. Chiar dacă nu veţi ajunge (cine ştie?) acolo, adresele respective pot fi utile:

- Interpresscon '94: februarie, St. Petersburg.

Contact: Alexander Sidorovitch, Moskovskoe chosse 32-25, St Petersburg, 196158, Rusia.

- Comeback-Con: 30 aprilie - 1 mai, Antwerp, Belgia.

Contact: Afons J. Maes, Zankdapelweg 18, B-2200 Noorderwijk, Belgia.

- 7th SF days NRW: prima săptămână din iulie, Dusseldorf, Germania.

Contact: Heinrich Sporck, Am Sonnenberg 38, W-4630 Bochum 5, Germania.

- 21 French national SF con: 1 - 3 septembrie, Sophia-Antipolis, Franţa.

Contact: Frederic Cesari, 2 Chemin du Tuvere, F-06560 Valbonne, Franţa.

şi bineînţeles, nu uitaţi!

- euROcon '94, 26 - 29 mai, Timişoara, România.

Contact: ARSFan, str. Paris nr. 1, Timişoara, cod 1900, România.

• • •

Fragment din interviul acordat revistei *Interzone* de David Brin (autorul cărţii *Poştaşul vine după apocalips* (Editura **Baricada**), şi considerat - în SUA, unde credeţi? - scriitorul cel mai popular al anilor '80):

„(...) Priviţi unul dintre cele mai faimoase universuri SF din toate timpurile: seria „Fundaţiei“ lui Asimov. Când a început s-o scrie, prin anii '40, a creat cel mai nenorocit holocaust ecologic din istoria SF-ului, cu oamenii bântuind galaxia şi transformând fiecare planetă într-un Kansas sau New York...“

Interviul va apărea (probabil) în acelaşi almanah.

• • •

Şi o coda Spinrad (din acelaşi interviu), cu trimitere la titlul editorialului: „...toate cărţile mele sunt despre putere şi manipularea ei.“.

Mihai Dan Pavelescu

P.S.

Convenţia Francofonă 1995 se va desfăşura (probabil) la sfârşitul lui aprilie, la muzeul SF Maison d'Ailleurs, în Yverdon les Bain, Elveţia.

INOROGI ELECTRICI - I

1. Introducere

Blade Runner (Ridley Scott, 1982) e bazat pe *Do Androids Dream of Electric Sheep?*[1] (Philip K. Dick, 1968), un roman cvasisuprarealist despre relaţia dintre om şi maşină, aparenţă şi realitate, tandreţe şi cruzime pe un Pământ steril şi aproape complet lipsit de viaţă animală, a cărui mare parte a omenirii a emigrat pe alte planete.

Blade Runner - versiunea 1992 - e, fără îndoială, al doilea film SF al tuturor timpurilor, după *2001: O odisee spaţială* (Stanley Kubrick, 1968). Înainte de premiera din 1982, producătorii, argumentând că filmul e prea obscur şi pesimist, îi impuseseră lui Scott o naraţiune din *off* în stilul lui Raymond Chandler, precum şi o încheiere dulceag-romantică, improvizată din material filmat pentru pre-genericul de la *The Shining* (Stanley Kubrick, 1980). În 1992, remontând *Blade Runner*, Ridley Scott renunţă la comentariul gen Philip Marlowe, introduce noi scene între Rachael şi Deckard, aprofundând relaţia dintre ei, şi elimină finalul tip „şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţe", lăsând filmul să sfârşească într-o notă de ambiguitate ameninţătoare.

Scenariul abandonează multe elemente ale romanului, unele târziu după începerea filmărilor, ducând astfel la situaţii confuze. De pildă, filmul nu lămureşte că raritatea animalelor naturale a dat naştere unui comerţ înfloritor cu animale-replicant, ceea ce, în cazul testului Voigt-Kampff, lasă să treacă neobservate multitudinea referirilor la animale moarte. E numai unul dintre motivele pentru care admiratorii cărţii lui Dick tind să-i privească transpunerea cinematografică cu oarece ostilitate. Dar *Blade Runner* nu e pur şi simplu o ecranizare; filmul e mai degrabă construit în jurul unor idei şi motive selectate din roman. Scopul său, mijloacele şi tonul sunt atât de diferite, încât e mai bine să fie privit drept o lucrare autonomă. Principalele premise structurale ale romanului sunt fie neluate în seamă, fie simplificate: războiul nuclear ce a făcut nesigur Pământul în privinţa condiţiilor de viaţă; folosirea animalelor drept simboluri sociale rare, scumpe şi căutate; pseudoreligia Mercerismului. Deosebirea fundamentală se poate rezuma astfel: temele romanului sunt preponderent metafizice, cele ale filmului preponderent sociale. Unele trăsături analizate în continuare derivă (cel mai adesea foarte liber) din carte; altele nu. Sunt atât de organic integrate, încât e inutilă trasarea de fiecare dată a unei linii despărţitoare.

2. 2019 A.D.

În SUA, *Blade Runner* a fost difuzat o dată cu *E.T.: The Extraterrestrial* şi, timp de o săptămână, i-a fost cel mai serios concurent la box-office; pe urmă, încasările pentru primul au scăzut spectaculos, în timp ce pentru al doilea au depăşit orice plafon. Stabilimentul critic nord-american a fost în general extaziat de filmul lui Spielberg şi rezervat sau ambiguu în privinţa realizării lui Scott. *E.T.* a fost nominalizat pentru foarte multe Oscaruri şi a câştigat câteva; *Blade Runner* a fost nominalizat pentru câteva şi n-a câştigat nici unul[2].

De regulă, fantasticul are două funcţii: evadarea din realitatea înconjurătoare sau revelarea ei. Complezenţei din *E.T.* i se opune viziunea capitalismului din *Blade Runner*, care, deşi proiectată în viitor, e intenţionată a fi lesne recognoscibilă. E firesc să dispară în film explicaţia din roman (războiul nuclear) referitoare la apariţia respectivei lumi; efectul e învinuirea implicită a societăţii de consum. Lumea imaginată de Scott e indubitabil contemporană, tarele ei actuale fiind împinse la consecinţele logice extreme: puterea şi resursele economico-financiare controlate de monopoluri tot mai restrânse; sărăcie, promiscuitate şi degradare din ce în ce mai accentuate; rasism; o planetă poluată, de pe care cine poate emigrează pe alte lumi. În locul inevitabilului colaps prevăzut de Marx, filmul propune viziunea sumbră a unui capitalism atotputernic, dominând o civilizaţie aflată în plină dezintegrare.

Prezentarea rolului jucat în acest cadru de mass-media e un exemplu perfect de limpezime - o imagine care face cât o sută de cuvinte. Mistificaţii sunt în majoritate asiatici; în consecinţă, dominând oraşul îmbrăcat în neon, acestora li se oferă imaginea colosală a unei preafrumoase orientale, îmbrăcată elegant şi fin fardată, legată în film (direct sau indirect) de emigrare, zbor, Coca-Cola, pilule şi felurite alte produse.

Los Angeles-ul din *Blade Runner* are prea puţin de-a face cu San Francisco-ul lui Dick (iniţial, Scott plănuise să-şi înceapă filmul cu insertul „San Angeles", desemnând un unic supermegalopolis întins pe întreaga coastă vestică a Statelor Unite). Atmosfera în romanul lui Philip Dick se compune din tuşe scurte, în care revine, obsesiv, intraductibilul „kipple" (în versiunea românească, „ferfeniţeală"); în film, Ridley Scott echivalează această tehnică lăsând camera să alunece elegant, dezvăluind pentru doar câteva secunde fragmente dintr-un viitor construit, de fapt, până în cele mai infime detalii. Astfel se recompune o lume aflată la numai un pas de arhetipalul *1984* al lui Orwell, o lume în care săracii sărăcesc, iar bogaţii se îmbogăţesc. Autoapărarea, în special a claselor

PUNCT DE VEDERE

[1] În ambele cazuri, s-a preferat pentru versiunea românească titlul *Vânătorul de recompense*.

[2] Firesc, având în vedere moştenirea culturală revendicată de cele două filme: de-o parte, Noul hedonism hollywoodian post-*Războiul stelelor* (George Lucas, 1977), de cealaltă, expresionismul înnegurat din *Metropolis* (Fritz Lang, 1926). Pe scurt, *E.T.* se înscrie în tradiţia americană a fantasticului ca *divertisment*, *Blade Runner* în cea europeană a fantasticului ca *avertisment*.

avute, e un şic, iar paranoia o necesitate. Deckard locuieşte într-o imensă clădire, cu sute de apartamente şi uşi protejate electronic. E o adevărată fortăreaţă, în care, pentru a avea acces la etajul său, locatarul trebuie să se supună unui test de identificare vocală încă din lift - altfel, acesta nu porneşte. Violenţa e un loc comun - urmărirea Zhorei de către Deckard trece complet nebăgată în seamă de forfota pestriţă de pe străzi.

Asemenea amănunte, lăsând să se întrevadă dincolo de ele particularităţile viitorului extrapolat, sunt esenţiale SF-ului. „Schimbările pe care le faci trebuie să fie logice şi credibile. Atâta vreme cât ansamblul e coerent cu sine însuşi, el va părea real", susţine Syd Mead, omul care, alături de Ivor Powell, Lawrence G. Paull şi Douglas Trumbull, e principalul responsabil de aspectul vizual din *Blade Runner*. Un „designer conceptual", aşa cum e trecut pe genericul filmului, „e cineva care-şi imaginează cum ar putea arăta lucrurile, în conformitate cu un scenariu foarte exact localizat spaţial şi temporal", spune Mead, angajat iniţial doar pentru proiectarea vehiculelor din îndepărtatul 2019. În cazul glisorului de poliţie, Syd Mead presupune că puterea necesară decolării e generată în interiorul maşinii, prin intermediul unor turbine, de unde şi eşapamentele ventrale. Astfel, la decolare, glisorul nu-şi schimbă forma, efectul de real fiind cu atât mai accentuat. „A-ţi imagina vehicule, e aproape totuna cu a-ţi imagina personaje, deoarece maşinile trebuie să aibă caracteristici potrivite cu personalitatea proprietarilor", spune Mead, şi continuă dând ca exemplu camionul lui Sebastian, un produs artizanal, asamblat din părţi recuperate de la ghena publică. Pentru a le „simţi" mai bine funcţionalitatea, Mead îşi plasează vehiculele în contextul lumii din film, imaginând decoruri scenografice. Pe baza lor Ridley Scott decide să-i dea pe mână concepţia vizuală a întregului film. O excepţie de la regulă rămâne biroul lui Tyrrel, care îi revine lui Trumbull, dintr-un motiv bine întemeiat - trebuie să fie complet diferit, mai curat şi mai elegant decât cârpelile succesive caracteristice locuinţelor celor din partea de jos a societăţii.

Modul în care gândeşte Scott lumea anului 2019 e exemplar pentru SF. „Cred că greşeala pe care o fac cele mai multe dintre filmele SF, când extrapolează pe termen scurt, constă în dărâmarea oraşelor actuale şi construirea unor utopii rupte de realitate. Nu aşa se vor petrece lucrurile. (...) În oraşele contemporane există deja practica de a adăuga diferite facilităţi pe o arhitectură preexistentă - de exemplu, din cauza costului, e preferabil să aplici pe dinafară un sistem de condiţionare a aerului, sau de comunicare, decât să-l introduci în structura internă a clădirii. (...) Pe măsură ce înaintăm în viitor, probabil se va construi din ce în ce mai puţin, cu excepţia anumitor zone urbane; renovările permanente, adăugirile şi modernizarea construcţiilor mai vechi, vor imprima un aspect general de *retro-utilare* (s.n.)." În 2019, majoritatea eforturilor economice sunt canalizate spre coloniile exterioare, consecinţa imediată fiind aceea că masa largă a consumatorilor tereştri e neglijată. Ceea ce duce la o campanie susţinută a populaţiei, pentru strângerea şi recuperarea articolelor abandonate, care, adăugate la produsul original, îi dau o nouă viaţă. Şi din nou Syd Mead: „Tendinţa e vizibilă în multe ţări ale lumii a treia, unde pot fi deseori întâlnite vehicule din anii '30 sau '40, dotate cu generatoare de aer condiţionat montate de acoperiş, acumulatoare exterioare mai mari sau aripi supradimensionate de la alte modele. Sunt maşini retro-utilate, amintind vag de original, dar atât de încărcate cu straturi succesive de adăugiri, încât au dobândit un stil propriu. Am denumit acest stil, care a influenţat decisiv aspectul vizual al filmului, *retro-deco* (s.n.)"

Desigur, nimeni nu e obligat să cunoască toate aceste amănunte, dar în SF o astfel de „muncă invizibilă" contribuie hotărîtor la efectul de real al lumii imaginate. Edificator în acest sens e aparatul Voigt-Kampff, pe care Scott l-a vrut analogul unui detector de minciuni, exotic şi înfricoşător. Trebuind să fie portabil, deci de mărimea unei genţi-diplomat, impunerea prin dimensiuni era, de la bun început, exclusă. Soluţia găsită de Mead a fost să-l facă să respire. „Aparatul aspiră probe de aer din vecinătatea subiectului, reacţionând la schimbările chimice corporale, determinate de nervozitatea şi teama celui chestionat. De cum intră subiectul în cameră, braţul aparatului se orientează spre el, focalizând pupila, simultan cu declanşarea respiraţiei. Într-un anume fel, maşina e vie şi foarte, foarte ameninţătoare."

În fine, nu de neglijat rămân şi alte aspecte. Orientalizarea atotprezentă sugerează, după spusele lui Ridley Scott, un alt tip de Război Rece, purtat probabil pe frontul economic şi ale cărui repercusiuni sociale, deşi mai puţin spectaculoase, sunt la fel de devastatoare cu cele ale unei conflagraţii mondiale. „De fapt, e o lume înecată de gunoaie, în care simţi oraşul sufocat, şi unde totul se poate oricând bloca. Serviciile publice sunt la un pas de a ceda - de altfel, într-unele părţi ale metropolei, ele nici nu mai funcţionează. Majoritatea componentelor urbane sunt învechite sau prost întreţinute, iar sistemul birocratic e total dezorganizat. Ce funcţionează, şi încă foarte eficient, e publicitatea. Presupun că, la acea dată, ecranele publicitare şi reclamele autonome vor fi un lucru curent. Iar evoluţia mass-mediei va fi chiar mai explozivă decât în zielele noastre. (...) Cred că lumea viitorului va fi foarte aproape de o societate totalitară, (...) în sensul controlării ei de cel mult patru megacorporaţii, între care şi Tyrell. (...) Tyrell reprezintă culmea evoluţiei ştiinţifico-industriale. Avem aici o corporaţie specializată într-un anume domeniu şi care înghite o altă corporaţie, axată pe cu totul alte coordonate. Evident, două laturi separate - eventual ingineria genetică şi biochimia - se vor contopi; şi sunt la fel de convins că felurite ramuri industriale îşi vor pune la punct propriile programe spaţiale. Este un fapt inevitabil şi, în acelaşi timp, înfricoşător."

- Va urma -

Cristian Lăzărescu

NICĂIERI, PRETUTINDENI, ȚĂRMUL...

„Care era numele cu care m-ai strigat?
Şi de ce ai plecat atât de curând?"

CARL SANDBURG

1. Să te urneşti din loc. Oricum şi oriunde. Doar să te urneşti. Şi Rudi se urneşte.

- Paşaportul şi celelalte rămân în seiful nostru, îi spuse o funcţionară. Pe durata tranzitului aveţi creditul Vămii. Vă dorim un răgaz plăcut.

Nu are bagaje, se strecoară prin faţa ghişeului, apoi se întoarce şi mulţumeşte funcţionarei. Aceasta, deja ocupată cu altcineva, îi zâmbeşte totuşi amabil.

Un braţ purpuriu îl trage de mânecă.

- Probleme, ceva? Dorinţe?

Obiceiul celor de pe Torr: atenţi, veşnic gata să-ţi ofere un lucru, un gând.

- Da' de unde, spune Rudi.

Este înghiontit din spate şi-şi vede de drum prin sala de aşteptare. Aerul e greu, umed. La ieşire este întâmpinat de o armată de cerşetori.

- Dorinţe, ceva?

Îi îndepărtează dezgustat şi se opreşte pe peron. Un taxi îl invită, urcă. Un taxi este scump, are aer condiţionat, telefon şi un plastroid gata să murmure „Te-am aşteptat". Formează un număr, ecranul pâlpâie plăcut în roşu, litere albastre desenează LINIE INEXISTENTĂ. Formează alt număr, culorile se modifică, un chip binevoitor, ochi negri, buze roşii, obraji albi.

- Salonul de cosmetică EDA, bună ziua.
- Arăţi nemaipomenit, Eda, spune el.
- Dumnezeule, Rudi, când ai venit?
- De curând, Eda. Pot să vin să te iau?
- O să ai de aşteptat. E mult de lucru la noi.
- Am să fiu răbdător.

Chipul ei se risipeşte şi o negreală inundă ecranul. O bură de ploaie acoperă cuprinsul, taxiul porneşte domol, glisări lente îl împing spre somn, adoarme.

- Dorinţa ta e gata la destinaţie.

Se trezeşte nedumerit. Şoferul taxiului rânjeşte sub oglinda retro, în oglindă Rudi cu cearcăne, obraji pământii.

- Am creditul Vămii, zice el turtindu-şi degetul stâng mijlociu pe contor. Cifrele acestuia cad spre zero, glasul şoferului se frânge:

- Aşa, e bine şi aşa. Către mine e greu şi probleme. Atunci altceva?

- N-am mărunt, mormăie Rudi şi iese din cabină.

EDA, FRUMUSEŢE, REGĂSIRE. Firma uriaşă împunge cerul acum liber de nori. Vitrina salonului de cosmetică se întinde jur împrejurul turnului, dând impresia că acesta pluteşte la câţiva metri de sol. Imagini se perindă îndărătul vitrinei şi Rudi le priveşte preţ de câteva clipe. Nimic nu e stabil, centrul de interes al imaginilor se mută la întâmplare şi aţâţător. O membrană fină întruchipează uşa. Pătrunde, fiori îi încreţesc pielea, o şoaptă îi dă ocol:

„Ai venit? Bine ai venit".

Un hol suficient de mare, măsuţe joase, puţine fotolii ocupate. Câteva bătrâne zbârcite moţăie cam pe centrul sălii, la venirea lui ochii li se deschid. Se simte pipăit, dezbrăcat, evaluat. Un plastroid îi iese în cale, trupul îi este greţos de perfect şi Rudi se amuză, în gând îl pipăie, îl dezbracă, îl evaluează.

- Eşti un pui, spune. Eşti un pui straşnic.

- Acesta este un salon de cosmetică autorizat de Tutelă, salonul este eficient şi moral. Aveţi nume, spuneţi credit, gânduri.

- Straşnic, puiule! Rudi Kvala, credit vamal. Te satură?

Plastroidul zâmbeşte, fardurile i se colorează vag şi nările i se dilată.

„Ochi mari, frumoşi şi stupizi", gândeşte Rudi.

Un perete se umflă în dreapta lui, plesneşte moale. Apare Eda, chip alb ca moartea, surâs roşu, umed.

- Tu, zice ea şi atât.

Îl sărută pe frunte aproape duios şi-l trage de mână prin peretele din care ieşise. Îl invită să ia loc, Rudi se aşază pe un covor zburător, se privesc, nu se ating.

- Ce bei? întreabă ea.

El tace.

- Ce bei? insistă Eda. E urarea mea de bun venit, nătărăule!

- Ca pe vremuri, Magnifico, alcool pur.

Covorul freamătă sub el, Rudi se ridică şi ia paharul din mâna Edei.

- Eşti mare, zice apoi. Te-ai aranjat, trimiţi plastic obraznic şi nerod să-ţi întâmpine oaspeţii. Altceva nu ai găsit?

- Bădăranule, râde ea. Am un harem întreg, dar eu ştiu că pe mine mă preferi, aşa-i?

- Ca pe vremuri, Magnifico.

Rudi goleşte paharul şi stomacul i se preface în

ţăndări.

- Nostimă clientelă ai, adaugă el ştergându-şi ochii. Sfintele moaşte. Deschizi un muzeu sau ce?

- Sunt bogate, Rudi, îngrozitor de bogate.

- Foste soţii de foşti consuli tutelari, presupun.

- Biete suflete, ca nişte pisicuţe cretine de care mi se face milă uneori, atunci beau alcool pur, ca pe vremuri.

- Şi taurii de montă unde îi ţii?

- Te interesează? Te-ai vrea printre ei?

- Acum nu, Magnifico. Eu însumi sunt bogat. Mai târziu, cine ştie...

Un clinchet în spatele Edei.

- Aşteaptă, spune ea şi se trage în dreptul unui pupitru.

„Eda, este dorinţă pentru mulţi, aşa aici, dacă vrei când, tu ştii."

- E-n ordine, eşti un băiat drăguţ, adu-i pe toţi aici.

Se întoarce cu alt pahar, alcool pur, în el Rudi poate ghici orice culoare, orice gând sau dorinţă a Edei. Aşa crede el.

- Turişti, Rudi, lumea se distrează.

- Noi nu?

- Ai spus că vei avea răbdare, băiatule.

Îi cuprinde umerii, îi mângâie epoleţii.

- Mi-e gândul să mă plimbi în oraş, nu fii rău.

- Porunca ta e gândul meu.

- Făţamiculel!

- E cald aici, ca într-un pântece. Am să te aştept în oraş. Mi-ar place să mă găseşti.

- Jucăm leapşa? Oraşul s-a schimbat mult, ai să te pierzi.

Eda, înaltă, palidă, pleoapele străvezii şi totuşi frumoasă. FRUMUSEŢE, REGĂSIRE. Rudi se gândeşte la mâinile ei, odihnite şi pricepute. Gura ei puternic tuşată. Şi gândul lui îmbrăţişează ceea ce vede.

Rudi preferă un autocomun. Se lasă îmbrâncit şi îmbrânceşte, chipuri purpurii îl împresoară. Îi place să creadă că ghiceşte dispreţ, ruşine şi admiraţie pe feţele celor ce îl privesc. I se face loc pe scaun, un individ şifonat îi latră la ureche.

- Sunt eu, sunt, ceva gândeşti dacă mult când te rog.

- Ce vrei? Miroşi urât, amice, spune Rudi strâmbându-se. Dă-te mai încolo, n-am mărunt.

Îi pare rău că nu are mărunt, regretul lui este mai mult abstract, ar dori să nu-l mai bage nimeni în seamă. Coboară după câteva staţii, opreşte un trecător.

- Informaţii, ştiri? întreabă el.

- Desigur, ştiri, răspunde celălalt.

- Unde?

- Vezi acolo... Ceva, eu?

Rudi vede. Clădirea prelungă, firme bilingve. Totul plutind în aburi policromi. GENS UNA SUMMUM. TERRA-TORR. Litere uriaşe se spulberă în aer una după alta. TOTUL ESTE.

- Mulţumesc, amice. N-am ceva.

Rămâne înconjurat de trecători, figuri purpurii. Goale, tâmpe. Aşa crede el.

MULŢUMIM. FRATE, UNDE ESTE MAMA? TERRA-TORR.

MAMA, MUTTER, MOTHER.

MĂMICA, MUTTI, MUMMY, MAMOCIKA.

TOTUL ESTE.

MULŢUMIM.

Un curent de aer fierbinte îi răvăşeşte părul când intră. Un şir nesfârşit de comunicatoare se întinde în faţa lui, majoritatea ocupate. Larma îi alungă cumva gândurile, se scarpină pe obrajii ţepoşi şi se opreşte în faţa unui ghişeu, o fereastră ovală, convexă, mată.

COMUNICĂRI SIGURE. GHIDĂRI DISCRETE.

- De unde se pot obţine informaţii referitoare la neocoloni?

Fereastra se aprinde.

- Numele, creditul.

- Rudi Kvala, credit vamal.

- Orice informaţie rezonabilă de la oricare comunicator public, îi răspunde funcţionara de dincolo de sticla ghişeului, apoi adaugă: Detalii deosebite la Biroul de relaţii al Tutelei, numai pentru neocoloni.

Fata schiţează un gest cu mâna, un fel de salut, gândeşte Rudi, îndreptându-se către un comunicator liber. Pipăie bordul aparatului până ce ecranul se luminează.

- Bună ziua, sunt operatoarea unu-zero-unu, ce doriţi, vă rog?

- Sunt Rudi Kvala, credit vamal, caut o persoană...

- Acţionaţi cheia de identificare, intervine operatoarea.

Se conformează. Imaginea este proastă, ochii ei par când verzi, când albaştri, uneori franjuri colorate îi traversează faţa.

- E-n ordine, îi spune ea.

- Ana Kvala, născută Narmour. Neocolon.

- Un moment.

Chipul ei se apleacă înapoi şi priveşte într-un punct din afara imaginii.

- Îmi pare rău, nu avem date despre Ana Kvala, născută Narmour.

- Mulţumesc.

Iese în forfota străzii. Îl vede de departe, e o namilă de albinos, trece nepăsător prin mulţime precum un şlep printr-un mâl sângeriu. Rudi face stânga-mprejur, căutând cu privirea un taxi liber, când mâna celuilalt se aşază delicat pe creştetul lui, încleştându-se de şuviţele-i de păr.

- Salut, micuţule, încotro?

- Acasă, răspunde Rudi.

- Îmi dai voie să te conduc?

Şi, fără să mai aştepte confirmarea, îl repede într-un transportor ivit la marginea trotuarului. Se prăbuşeşte pe o canapea elastică şi alături de el se înghesuie matahala cu ochi roşii. În contrast cu trupul, are trăsături fine.

- Te încântă o recepţie în onoarea ta? e întrebat. Am aranjat totul la noi, e foarte drăguţ, o să-ţi placă.

- Bănuiesc că eşti de la poliţie.

- Corect.

- Atunci o să-mi facă plăcere, mormăie Rudi.

- Sunt convins, râde albinosul.

Ceva mai târziu este introdus într-o încăpere murdară, e invitat să ia loc la un birou străvechi, duhnind a tutun. De partea cealaltă se aşază un personaj negricios, îi oferă ţigări, Rudi dă din cap că nu, atunci negriciosul îşi înfundă nasul într-un teanc de hârtii şi începe să murmure:

- Rudi Kvala, născut Kvala... mda, terestru, tranzit pe Torr... mda, marfă containerizată.

Brusc, îl ţintuieşte cu privirea.

- Marfă pentru cine, Kvala?

- Nu ştiu, nu intră în...

Celălalt nu îi dă nici o atenţie, continuă să răsfoiască hârtiile, Rudi simte un soi de nerăbdare, plăcerea individului de a foşni colile imprimate îl scoate din sărite.

- Stai cuminte, îl îndeamnă poliţistul fără să-şi ridice ochii. Ia să vedem... referinţe... mda, în timpul războiului, defetist...

Într-un târziu, mătură teancul de foi din faţa sa şi-şi cuprinde falca în palme, ca şi cum l-ar fi bufnit râsul.

- Te-am întrebat, marfă pentru cine? rosteşte printre degete.

Rudi se crispează, glasul celuilalt este uscat, atins de boli subterane.

- Am spus, nu ştiu şi nici nu mă interesează. De altfel, cred că scrie acolo.

- Bun. Nu ştii. Voi ăştia de pe Terra vă gândiţi că sunteţi agreaţi peste tot, aşa-i?

- M-am lămurit, răspunde Rudi. Ce acuzaţie mi se aduce?

- Ia-o domol, nu te-a acuzat nimeni de nimic. Verificăm, atât.

- Ce vrei să verifici, domnule poliţist? Dacă m-am născut într-adevăr şi unde?

- Suntem sătui de tipi ca tine, Kvala. Îţi închipui că aici, pe cloaca asta umilă, eşti un fel de chior în ţara orbilor... Dispreţul tău faţă de ce nu e ca tine îl verificăm, să ştim a-i păzi pe nenorociţii ce mişună în oraş.

Rudi zâmbeşte.

- Nu sunt contrabandist...

- Cine este Eda Sabattini, născută Sabattini, fostă Kvala?

- Să zicem, prietenă.

- Când şi de ce aţi divorţat?

Rudi sare în picioare şi izbeşte scaunul, acesta se rostogoleşte până într-un perete.

- Ce-i asta? vrea să ştie. Dacă vă interesează atât de mult, întrebaţi la birourile Tutelei, acolo sunt mai în măsură decât mine să vă spună tot ce am făcut şi de ce, când mi-am vârât degetele în nas, câte şi mai ales cum, şi mai puteţi afla şi ce mi-a trecut prin cap de când m-am născut şi până acum, acolo puteţi să descoperiţi tot gunoiul ce mă priveşte, scutindu-mă astfel de nervi şi risipă de timp. Nu sunt contrabandist, nici nu trebuie să mă justific, eşti convins că sunt curat, atunci ce vrei de la mine?

- Încetează...

- Oricum, nu ai dreptul să mă reţii, sunt în tranzit; nu mă poţi înghiţi? Depune o plângere la Tutelă. Mă doare în cot de tine şi de gaşca voastră milostivă, te poftesc să mă scoţi imediat afară din dugheana asta puturoasă, altfel...

- Altfel lasă isteriile, pune scaunul cum era şi stai jos!

Vocea poliţistului sună ca un şmirghel pe un bidon de tablă. Rudi ia scaunul şi-l trânteşte în faţa biroului. Rămâne în picioare.

- Eşti teribil, nu-i aşa? spune celălalt. Ce să zic, m-ai pus cu botul pe labe... Un individ manierat ca tine ar fi trebuit să se prezinte la noi pentru oarece vize...

- Şi unde să-mi puneţi vizele, în palme? Paşaportul a rămas la vamă...

- Eh, nu-i nimic, făceai o vizită de curtoazie, totodată ne-ai fi anunţat şi pe noi evenimentul plăcut al căsătoriei tale. Ne place să ne bucurăm. Ce zici?

- Sunt sigur.

- Cine este Ana Kvala, născută Narmour?

- Nimeni, rânjeşte Rudi.

În cameră apare albinosul.

- Am auzit gălăgie, şefu'.

- Spuneam bancuri. De altfel, am terminat. Musafirii vin, dar mai şi pleacă. Ocupă-te tu de problema asta.

Rudi e înşfăcat de epoleţi şi împins pe coridor.

- Îmi datorezi respect, sunt mai mare în grad decât tine, mârâie.

- Mama a uitat să mă înveţe gradele, zicea că oricum sunt prea deştept pentru secolul ăsta...

Coboară cam în pripă scările de la ieşire. Din mulţime se desprinde o siluetă, un individ purpuriu, îngrijit îmbrăcat, arată ca o reclamă la un sos de roşii alterate. Îl ia de mână, Rudi încearcă să scape, dar strânsoarea celuilalt sporeşte.

- Fericire la capăt, tu aici de acolo!

- Ce vrei?

- Eda este, chemare dorinţă către vino!

Se lasă condus în lungul străzii. Din loc în loc, firme ţâşnesc din vitrinele pe care le mătură cu privirea. Instinctiv, Rudi se fereşte, tresare când literele uriaşe îl traversează. GENS UNA SUMMUM. Torrianul trece nepăsător. Consideră probabil fireşti şi nepericuloase imaginile efemere zămislite de gândurile străzii.

Strada pestriţă, pete policrome pe orizonturi purpurii. Rumoarea ca o apă nebună.

VĂ MULŢUMIM.

Să te umeşti, oricum şi oriunde.

Eda Sabattini, hetairă de lux. Regină peste mofturile unei lumi. Vămuitoare a dorinţelor neajunse şi a clipelor de moarte.

Cu un gest concediază servitorul purpuriu. Acesta dispare zâmbind printre perdelele împovărate ce se răsucesc lent în urma lui.

Rudi, nehotărît, clipeşte jenat de lipsa de lumină. Fâşii de întuneric împodobesc vastitatea sălii, împrumutându-i un aer de renunţare. „Sunt într-adevăr obosit", gândeşte Rudi apropiindu-se de Eda. Undeva, la mare distanţă în spatele ei, o fereastră încărcată cu noapte.

- Te-am găsit, totuşi, aşa cum doreai şi nu credeai, îi spune ea.

- M-ai găsit, Eda.

Îl conduce fără grabă către fereastra de la capătul sălii. Undeva, jos, într-o adâncime de necrezut, oraşul sticleşte precum un covor de cioburi. De pe măsuţă culeg amândoi pahare înalte.

- Să bei pentru mine, îl roagă şi el bea.

Eda râde. În umbră, ochii ei sunt fosforescenţi. Rudi îi ia paharul din mână.

- Ai băut cam mult, căutându-mă, îi şopteşte.

- Ca pe vremuri, băiatule.

- Nu mai e ca pe vremuri, Magnifico.

Ea îl cuprinde în braţe. Sunt amândoi cam de aceeaşi statură.

- Dar îţi doreşti să fie. De asta te-ai întors, să mă regăseşti, nu-i aşa?

Rudi se desprinde din îmbrăţişarea ei şi-şi reazemă fruntea de fereastră. Sticla se abureşte în faţa lui, punctele de lumină ale panoramei îşi pierd lucirile precise, oraşul seamănă cu paleta unui pictor şovăielnic.

- De aici domin oraşul, îţi place?

- Jalnică lume pentru tine, răspunde el.

- Tot ce domini este jalnic şi meschin. Numai ce n-ai atins încă e plin de măreţie. Cu condiţia să doreşti să atingi ce-i de neatins.

- Şi acum ce-ţi doreşti, Magnifico?

- Ţi-ar place să-ţi spun că pe tine te vreau! Ar putea fi aşa...

- Dacă ce?

- Dacă ţi-ai arunca gândurile grosolane despre mine, de asta te-am şi respins astăzi, m-a speriat

privirea ta flămândă.

- Aşa ştiu eu să doresc, jalnic şi meschin, e vina ta, Magnifico, cine te-a pus să mă domini?

- Eşti un prost, Rudi Kvala! Nu te-am dominat niciodată cât ai stat lângă mine.

- Jocuri, Eda! Vorbe.

Silueta ei se desenează peste vârtejul de culori al oraşului. Îşi desface şnurul pelerinei şi o lasă să alunece pe podea. Mâinile lui Rudi zvâcnesc.

- Dar îmi doresc să te am, să fii într-adevăr umil la picioarele mele. Cândva am să reuşesc, când voi creşte mare.

Rudi zâmbeşte. Ridică pelerina şi îi acoperă umerii, îi mângâie părul de întuneric.

- Nu mai am unde să-mi alung gândurile, Magnifico. Nu-s nici umil, nici grosolan, mă doreşti, dar a dori e doar un cuvânt, restul e joc. Şi joci prost, afurisit de prost. Ţie îţi ajunge lumea asta aiurită ce zici că o domini, nimic nu ar fi în stare să te lege de mine. Îţi eşti suficientă.

Eda ia paharul de pe măsuţa unde-l pusese Rudi şi-l goleşte, se îneacă, tuşeşte.

- Atunci pleacă, du-te!

- Domol, Eda. Am nevoie de ajutor. Am încurcat nişte iţe şi cred, îmi doresc să mă poţi ajuta să le dau de capăt.

Eda bate din palme. Din celălalt capăt al sălii apare slujitorul ce pare acum negru.

- Singurul ajutor pe care pot să ţi-l dau este să te invit să pleci, spune ea răsucindu-se. Dumnealui doreşte să plece, arată-i pe unde, te rog! se adresează apoi servitorului.

- Nu fii nebună, Eda, nu m-ai adus aici numai ca să-mi dai un recital de doi bani. Am necazuri cu poliţia şi pot păţi o mulţime de neplăceri, mai târziu, când am să plec...

- Să pleci, Rudi?

- Eda, nu mai e ca înainte, acum nu mai interpretăm nimic, gata, ni s-au terminat partiturile. Eşti chiar atât de stupidă să-ţi închipui că mă poţi opri dându-mă pe mâna anchetatorilor? Sunt curat, Eda, dar există un lucru de care se pot agăţa şi este îndeajuns de puternic să mă facă să dispar pentru totdeauna. Pariez că ştiai de venirea mea, ai probabil oamenii tăi la Vamă, numai că sosirea mea aici mai interesează pe cineva, cineva care nu se va da în lături să mă elimine, înţelegi? Te-ai dus şi le-ai spus poliţiştilor că sunt poate un contrabandist, gândindu-te astfel că voi fi silit a rămâne cumva aici, pe lumea asta, adică alături de tine...

- Destul, Rudi! izbucneşte Eda. Nu eu te-am dat pe mâna poliţiei.

Rudi îşi strânge mâinile pe piept. Respiră greu, ca după un urcuş, se întoarce şi se propteşte din nou cu fruntea de sticla ferestrei. Eda trece dincolo de draperii, urmată de servitorul stacojiu. Apare cu o sticlă zveltă, umple paharele şi trage măsuţa la o distanţă de fereastră.

- Vino, spune ea, nu mai privi în jos, nu-ţi trebuie!

Rudi se supune. Dintre perdele ies două fotolii, pe care Eda le aşază cu spatele la geam.

- Vino, stai jos şi povesteşte-mi.

- Turnul, bâiguie el, turnul trebuie să-l dărâmi, să-l năruii...

Ea îi oferă paharul plin. Rudi bea şi se aşază în fotoliu, acesta se desface, se întinde.

- Linişteşte-te, povesteşte-mi...

Şi Rudi povesteşte.

- Eda..., spune el.

2. Să te umeşti, oricum şi oriunde. Să crezi în curgerea ta, la capătul ei te aşteaptă menirea, o barcă din umbre de trestii, luntraşul scârbit şi mut, el te va duce prin mâzga timpului spre nesfârşirea aşteptării. Şi să-i plăteşti un ban vechi luntraşului de-acum bogat, ori să-i cânţi la urechile-i slute, să-i cânţi şi să-şi plângă prin bezna vremurilor jalea de a nu fi nicicând umbră.

Să te ascunzi într-un oraş vecin cu Infernul, să-i străbaţi străzile înhăitându-te cu fantasmele, întrebându-le încotro, iar ele să-ţi trimită în faţă aşchii de gheaţă: „Nicăieri, pretutindeni".

Neocoloni beţi se strâng la intersecţii, rânjindu-şi şi făcându-şi semne. Torieni grăbiţi bat străzile spulberând reclamele ce ţâşnesc din cute mărunte ale aerului.

PAX VOBISCUM. CORTURI EUFORICE-REZIDENT 2-APELAŢI CANALUL TERRA-TORR. GÎNDURI BESTIALE-NUMAI PENTRU NEOCOLONI.

Comunicatoare publice îşi etalează indiferente intestinele electronice, majoritatea sunt în stare de nefuncţionare.

ÎNROLAŢI-VĂ ÎN ARMADA-EXOTISM-NUMAI PENTRU NEOCOLONI.

CARTA ÎNŢELEPCIUNII-LIBERĂ PENTRU TOŢI. GARANT-TUTELA.

Actori de sfârşit de săptămână, în săli de teatru ruinate, interpretează: URA SENZUALĂ.

TORIAN, FOST OFIŢER AL ARMADEI-REZOLVĂRI DISCRETE.

SALONUL EDA - FRUMUSEŢE, REGĂSIRE - NUMAI NEOCOLONI.

SECTOARELE R20 ŞI R21 ÎN CURS DE DEZAFECTARE-ANGAJĂM JEFUITORI.

TERRA-TORR, VĂ MULŢUMIM.

Un grup de neocoloni încercuiesc un cuplu, torieni amândoi, doboară bărbatul, iar femeia o trag într-o nişă a străzii. Sirene prind a urla, vaierul lor se prelinge de-a lungul faţadelor.

- Poliţia! urlă cineva.

Pe caldarâm se sparg fiole paralizante. Toţi fug, rămân doar cei doi torieni. Femeia râde, este drogată.

FRATE, UNDE ESTE MAMA?

TOTUL ESTE.

Să arunci luntraşului un ban pentru osteneală ori te va lovi cu vâsla peste şale. Şi vâsla are greutatea timpului.

Poartă cu toţii pelerine. Inutile, gândeşte Rudi, aerul este cald, dacă ar închide ochii s-ar putea închipui undeva, pe un câmp lenevos. Nu simte apăsarea pereţilor de piatră, în parte datorită întunericului aproape deplin. Făclii ard în stânga şi în dreapta lui, făclii cu oglinzi metalice, acestea au darul de a netezi pâlpâirile flăcărilor.

- Eu sunt Roda, spune una dintre femei.

- Eu sunt Vera, spune cealaltă femeie.

Rudi le priveşte neîncrezător. Stau în faţa lui, înfăşurate în pelerine, înfundate în jilţuri de piatră. În spatele lor, colţi de stâncă, limita grotei. În spatele lui, negreală fără de sfârşit, adieri calde îi răvăşesc părul de pe ceafă, respiraţia unui animal fabulos visând timpul.

- Te vom judeca, adaugă Vera zâmbind.

- Te vom cântări, completează Roda.

- Te vom evalua.

- Te vom umili.

- Te vom apăra.

- Te vom pedepsi, completează ele rând pe

rând.
- Terminaţi! izbucneşte Rudi.
- Întreabă-ne! cere Roda. Eşti speriat, nu-ţi fie teamă, ne poţi întreba orice, îţi vom da răspuns la orice dorinţă.
- Vax, mormăie el. Cine sunteţi?
- Ţi-am spus, noi suntem juriul, răspunde Vera. Noi suntem executorii.
- Deci sunt acuzat?
- O afirmaţie puerilă, îl dojeneşte Roda. Ce înseamnă să fii acuzat? E ca şi cum ai aprecia un tablou prin valoarea vopselelor, noi apreciem totul, gustăm întregul, eliminăm conceptul de acuzat, eliminăm restricţiile din evaluare.
- Pentru cine, în virtutea cărui drept m-aţi adus aici?
- Ai putea crede că de dragul judecăţii, şopteşte rar Vera. Te-ai înşela. Pentru înţelegerea ta, suntem o instanţă supremă.
- Sunteţi...
- Suntem tot ceea ce doreşti să-ţi imaginezi despre noi, suntem blânde şi egoiste, crude şi generoase, cinice şi naive.
Chipul lui Rudi se boţeşte.
- Nu înţeleg nimic, spune el.
- Vei înţelege, îl linişteşte Roda.
Are vocea caldă, aproape senzuală, are o voce de amantă, gândeşte el, încercând să-i desluşească trupul prin cutele pelerinei. Vera se ridică, este mai înaltă decât îşi închipuie, trece pe lângă el foşnindu-şi mişcările şi lăsând în urmă o aromă discretă, dispare în bezna din spatele lui. O vreme, paşii ei se mai aud, apoi, brusc, liniştea.
- Unde ne aflăm? întreabă el, întorcându-se spre Roda.
- Într-un loc unde vei fi judecat, îi răspunde.
- Pentru Dumnezeu, unde se găseşte locul ăsta?
- Vrei nume de locuri, Rudi? Sau ce? Vrei o derizorie desluşire către ţinuturi ferme ţie? Minoră grijă ai; nu poţi rupe spaţiul în bucăţi, frânturi cărora să le dai calificative, nume, coordonate. Nu există decât Aici pentru tine, iar pentru ceilalţi Undeva şi Acolo. Oriunde.
- Aşadar, mă aflu aici şi voi sunteţi oricine.
- Inutil, Roda! spune Vera, apropiindu-se. Nu înţelege.
- Va înţelege, e răbdător, e mărginit.
Vera se opreşte în faţa lui şi îi oferă un pahar, degetele li se ating.
- Ştim ce-ţi place, putem veni uneori în întâmpinarea dorinţelor tale.
- Sunteţi puternice, constată Rudi.
Vocile lor nu stârnesc ecouri, singure cuvintele lui ţopăie de-a lungul pereţilor, se lasă sugrumate de hăul bănuit în spate, lumina făcliilor tremură hăituind umbre printre steiurile de piatră şi pe chipurile femeilor.
- Judecaţi-mă, rosteşte el.
Şi torţele se frâng.

Zorii iscaţi din îndoiala depărtărilor întunecă şi mai mult camera. Rudi, chip pământiu şi ascuţit, zgârie neplăcut albul patului-fotoliu. Se trezeşte, se ridică în capul oaselor, o ţesătură albă lunecă de pe el, se strânge pe podea. Alături doarme Eda, trup copt, zădărâtor.
Se îndreaptă spre fereastră, covorul de cioburi al oraşului are o tentă murdară.
Dintre perdele apare servitorul stacojiu împingând o tavă încărcată cu vase argintii. Priveşte trupul Edei, apoi către Rudi:
- Dorinţe eu de la Eda aici pentru tine.
- Ieşi! mârâie Rudi.
Eda deschide ochii, se întinde şi zâmbeşte.
- Tu, murmură ea şi atât.
Se ridică, înfăşurându-se în albul ţesăturii, şi se apropie de Rudi.
- E dimineaţă, Magnifico...
- E trist aici dimineaţa. Mereu mi-a fost teamă de dimineţi... Ţii minte? Întotdeauna mă părăseai în zori.
Ceva mai târziu, Eda ascunde tava în dosul draperiilor.
- Trebuie să plec, Eda, zice Rudi.
- Nu te grăbi, băiatule! E timp şi pentru asta.
- Creditul şi tranzitul meu expiră curând şi până atunci...
- Şi până atunci?
- Va trebui să aflu.
- Să afli, să găseşti? Ana Kvala nici nu există, Rudi, tu ai spus asta.
- Nu există, Magnifico.
- Atunci, să afli ce?
Rudi nu răspunde. Trece dincolo de perdele, căutând ieşirea.
- Mă întorc, Eda, spune el din pragul uşii, cu sentimentul că nimeni nu-l ascultă.
Coboară, o cădere spre oraşul acum murdar, iese în stradă şi se lasă înecat de purpura mulţimii. Merge la întâmplare şi după câteva intersecţii opreşte un taxi.
- Unde? întreabă şoferul şi Rudi spune o adresă.
Străbate un teritoriu sterp, cu edificii pustii, benzi de trafic plesnite, atârnând de arcade uriaşe, grămezi de gunoaie. Şoferul, îndemânatic, se descurcă fără efort prin labirintul străzilor fracturate şi al clădirilor moarte, apoi se înscrie pe o buclă suspendată ce traversează cartierul părăsit. Din când în când sunt depăşiţi de transportoare. Oraşul se răsuceşte de câteva ori, este în spate şi dintr-o dată se năpusteşte spre ei, apoi rămâne în stânga şi iar apare în faţă, un tunel îi înghite şi îi scuipă printre coloşi de beton. Taxiul opreşte.
- E gata destul spre aici, spune şoferul. Suvenir, ceva?
- N-am mărunt, se scuză Rudi apăsând pe butonul contorului.
Pătrunde într-o clădire cenuşie şi coboară câteva niveluri, străbate un coridor prost luminat.
TORIAN, FOST OFIŢER AL ARMADEI-REZOLVĂRI DISCRETE.
- Cine eşti? şuieră un difuzor deasupra lui.
- Rudi Kvala, tranzit...
De dincolo de uşă nu se aude nimic. Rudi se simte stânjenit.
- Am o problemă, un necaz, încearcă el.
- Să-ţi văd mutra, tipule, hârâie difuzorul astmatic. Priveşte la stânga şi apoi la dreapta. Aşa, acum intră.
Uşa se deschide. Încăperea este mică, un pupitru în spatele căruia se află un individ mărunt şi chel, cu faţa uscată şi nefiresc de albă, probabil o mască.
- Şezi, zice arătarea, indicându-i cu degetul un fotoliu.
Vocea pare a veni de jos, dintre scândurile podelei. Rudi se aşază.
- Dă-i drumul la necaz, nu te grăbi!
- Eşti torian! vrea să ştie Rudi. Vorbeşti bine...
- Nu vorbesc eu, deşteptule, plesneşte glasul, ci o maşină!

Torianul îl priveşte nemişcat.
- Mă poţi ajuta?
- Aproape orice, dar te anunţ că cer al dracului de mult.
- Plătesc oricât, însă ce garanţii am că vei face treabă?
- Nici una. Mergi pe încredere.
- Caut o persoană pe nume Ana Kvala, neocolon.
- Atât?
- Nu. Aş vrea să ştiu dacă Eda Sabattini are legături cu poliţia şi de ce natură sunt acestea.
- Altceva...
- Sunt urmărit de poliţie, de ce?
- Bun. Mai departe...
- La dracu', ţi se pare atât de uşor să afli toate astea?
- E uşor. Altceva.
- Ce se găseşte în memoria Tutelei referitor la identitatea mea.
Torianul nu tresare. Rudi are impresia că nici nu este viu, un manechin de prost gust. De altfel, totul i se pare ca fiind o glumă tâmpită.
- Dacă asta e tot, poţi pleca, sfârâie vocea.
- Cât şi unde plătesc?
- Ai un credit vamal, Kvala. Faci un transfer total pe adresa mea şi în două zile ai răspunsurile. Ştiu de unde să te iau.
- Eşti smintit, bâiguie Rudi. Cu asta pot cumpăra jumătate din oraş.
- Cumpără-l.
- Nu-mi poţi cere totul...
- Kvala, nu mă tocmesc. Ai uitat, vorbeşti cu o maşină.
Rudi face transferul, iese în stradă şi se loveşte peste frunte.
- Neghiob sunt, zice el. Acum trebuie să mă întorc pe jos.
Uriaşi agresivi, giganţi tembeli din oţel şi plastic, cioburi perfide, panglici de beton fisurate atârnând de piloni penibil de subţiri, borte întunecate respirând spasmodic, puţuri duhnind a mucegai, bălţi de ulei, sânge de maşini, elitre din polimeri, oase de păsări, ogive întunecate, toate acestea le străbate Rudi, murdar şi asudat, înjurând şi clătinându-se. Scâncete metalice, râgâieli cleioase, răbufniri de aer fierbinte îl însoţesc fidele, făcându-i înaintarea mai mult decât ridicolă.
Echipe de jefuitori-demolatori îl opresc în răstimpuri şi-l ghidează prin labirintul ruinelor. Găseşte un tunel luminat, parcurs de vehicule şi pietoni zdrenţăroşi. Ştie, simte că nu va ajunge nicăieri mergând pe jos, îi vine să se trântească pe caldarâmul peronului şi să urle de nervi. Epuizat, se trage într-o nişă a tunelului, ţevi unsuroase ţâşnesc din pereţi, se strecoară printre ele şi se întinde pe o lespede cât de cât uscată. Îi este somn şi îi este foame.

Vera potriveşte făcliile, le aşază mai bine în consolele negre. Pare absorbită de această îndeletnicire, în schimb Roda îl priveşte stăruitor.
- Poţi face şi dragoste cu noi, dacă doreşti, îi spune ea încet.
Prin cutele pelerinelor Rudi le ghiceşte, vag, formele. Îi este lehamite, ar vrea să plece, are impresia unui milion de ani în cârcă.
- Spune-i, Roda, totul. Trebuie să ştie până la capăt, intervine Vera.
- Poţi rămâne oricât cu noi. Poţi fi judecat oricât aici, desigur, dacă doreşti asta.
- Sunteţi zălude, murmură Rudi.
- Suntem şi zălude, precizează Vera întorcându-se spre el.
Se simte obosit şi descurajat.
- Faceţi ce vreţi, le spune el.
- Noi doar te judecăm, tu poţi cere însă ceea ce vrei, ce visezi, ce gândeşti.
- Vreau să ies!
- Nu ai nevoie şi nici nu ai unde. Vrei să ieşi pe Torr, pe Terra, pe vreuna din lumile cunoscute? Ar fi un gest primitiv din partea noastră să te trimitem undeva, să te înţepenim într-o lume sau alta, îi răspunde Roda. Adu-ţi aminte, ţi-a plăcut dintotdeauna să călătoreşti, ţi s-a oferit această posibilitate, ţi-a surâs ideea să colinzi lumea din margine în margine.
- Sunt un navigator, recunoaşte el nedumerit. Vă interesează asta?
- Ne interesează şi asta, continuă Vera. Ne interesează tot ceea ce eşti. Aici sau aiurea. Gândul tău de zbor noi ţi l-am ajutat...
- Dumnezeule, cine sunteţi de fapt? geme Rudi.
- Ţi-am spus, judecătorii tăi.
- De unde veniţi?
Cele două femei se privesc, surprinse şi oarecum încântate.
- Învaţă repede, observă Roda. Suntem de pretutindeni.
- Nu înţeleg nimic.
- Vei înţelege, îi răspunde Vera. Dacă ţi-am spune că suntem la capătul lumii...
- Dacă ţi-am spune că suntem trupul spaţiului, carnea lui, sângele lui...
- Gândul lui chiar...
- Nu ai înţelege mai mult.
- Trebuie să ai răbdare, încheie Vera, şi vei înţelege.
- Să am o răbdare cât Timpul de bogată, spune Rudi, aşa cum mă lămuriţi, nu voi înţelege probabil nicicând.
- Nu înghesui Timpul între noi. Ne place să-l ignorăm, nu suntem nemuritoare, îi răspunde Vera.
- Suntem doar nemărginite, adaugă Roda.
„Sunt nisipul unei clepsidre sparte", gândeşte Rudi.

O lumină rea îi străpunge pleoapele. Deschide prudent ochii, pete colorate dansează în faţa lui.
- L-am găsit, şefu', aude o voce cunoscută.
- Ce vreţi? întreabă Rudi.
- Să ne plimbăm, îi răspunde albinosul. Sunt un tip romantic, ştiai? Mişcă, e sănătos să fii romantic!
Este smuls de jos şi împins printre ţevi. Aerul tunelului pute, lui Rudi i se face greaţă, se ghemuieşte lângă un perete, împroşcându-şi hainele.
Ceva mai târziu, în acelaşi birou al poliţiei în care fusese cu o zi în urmă. Acelaşi individ negricios îl invită să ia loc, de data aceasta aproape ceremonios, chiar zâmbindu-i. I se oferă ţigări.
- Eşti tare iubit, i se spune.
- Toate femeile frumoase..., încearcă Rudi.
- O fi o femeie, nu ştim, răspunde poliţistul. Ni s-a recomandat să-ţi cerem scuze. Ce zici, Kvala, ne-am purtat urât cu tine? Eşti supărat pe noi? La urma urmei, nu doream decât să te ajutăm, să te apărăm.
- Ieri doreaţi altceva, observă Rudi.
- Ţelul nostru, protecţia absolută, lumea aceasta pe de o parte şi tu de partea cealaltă. Se pare că eşti un tip interesant, iar lumea aceasta nu are nevoie de lucruri interesante. Îţi place oraşul,

Kvala? E liniştit şi frumos. Un tip ca tine e urât aici, strică peisajul.

- Şi voi sunteţi la fel ca mine, obiectează Rudi.

- Noi ne mişcăm cât mai puţin şi, când o facem, o facem cu folos, spre binele celor de afară.

- De fapt, ce vreţi de la mine?

- Acum nu mai vrem nimic. Ţi-am spus, cineva te iubeşte, cineva de sus de tot.

- Tutela?

- N-am idee. Ameţesc uitându-mă în sus. Poate de la Dumnezeu vine iubirea, poţi crede orice. Sau poate că ştii mai bine ca noi.

- Jocul cui îl faceţi?

- Al nostru şi atât. Nu ne place să fim intruşi în alte parohii, cum de altfel nu ne plac deloc intruşii. Printre altele, ai avut un credit vamal, iar acum eşti la zero, şi asta numai ca să afli nişte lucruri pe care ţi le-am fi putut spune şi noi.

- Ana Kvala?

- Ana Kvala şi celelalte. Un răspuns îl ai. Ne interesezi în măsura în care ne poţi explica cine este această Ana Kvala, născută Narmour. Nu apare nimeni la acest nume printre neocolonii de pe Torr, deci poate fi o intrusă, iar nouă...

- Ştiu, nu vă plac intruşii.

- E simplu. Cineva în tranzit pe Torr se interesează de o persoană inexistentă, pune întrebări prosteşti printr-un comunicator public, ca şi cum ar dori să ne stârnească, să ne atragă atenţia. Cine este Ana Kvala? Aparent, legătura celuilalt. Te-ai comportat stângaci, exact cum ar face un om nedumerit, un om scos brusc dintr-ale lui. Aş zice că te-ai comportat anormal de normal. Mai este şi Eda Sabattini, fostă Kvala, de câtva timp neocolon pe Torr. Deci, Rudi Kvala, navigator-tranzitor, prin bunele oficii ale Tutelei poposeşte pe Torr, îşi caută fosta soţie, firesc, apoi se interesează de presupusa actuală soţie, care de fapt nu există aici. Nu aici, pe Torr. Dar pentru noi ai făcut prea multă gălăgie ca să stăm liniştiţi, dorinţa ta de a găsi această persoană, maniera ta de a o căuta, au ceva ce nu se potriveşte rotund. Nu ştim ce. Poate fi o diversiune, atragi atenţia asupra ta, iar în spatele tău se întâmplă un lucru pe care noi nu trebuie să-l vedem. Apoi te duci la un informator particular, îl plăteşti regeşte ca să afle cine este Ana Kvala, iarăşi ea, vrei să ştii pentru ce ne interesăm de tine, o întrebare puerilă, ştii foarte bine de ce ne eşti drag. Şi încă ceva. O întrebare ce nu are nici o legătură cu motivul pentru care ai stârnit atâta praf. Aparent nici una. Ce se ascunde în memoria Tutelei despre tine. Normal să cauţi a afla ceva aşa de greu printr-o filieră particulară. Normal şi puţin ilegal, prea puţin însă pentru a cădea sub incidenţa legii. Aşadar informatorul pretinde o sumă imensă, un credit vamal e ceva, plăteşti fără tocmeală şi pleci fluierând spre casă. Şi cu asta basta. Corect?

- Aşa a fost, recunoaşte Rudi.

- Bun. Aşa a fost. Oraşul are câţiva informatori particulari, toţi sunt verificaţi, nu ne interesează aceştia. Ai preferat un torian de la marginea unui cartier dezafectat, o adresă la care ajungi pe un drum foarte întortocheat. Cu creditul la zero, singura posibilitate să ajungi înapoi era să mergi pe jos. Totodată te puteai şi rătăci foarte uşor, ceea ce s-a întâmplat până la urmă.

- Nu m-am rătăcit, eram obosit, se lăsase noaptea.

- Te-ai retras într-o galerie de serviciu, unde ai adormit.

- Aşa a fost.

- Oare chiar ai adormit, Rudi Kvala? întreabă poliţistul.

- Doar m-aţi găsit acolo dormind.

- Asta nu spune nimic. Oamenii mei te-au căutat toată noaptea şi nu au dat de urma ta. Au trecut chiar şi prin acel tunel fără să se împiedice de tine.

- Şi ce vină am eu?...

- Să zicem că erai obosit şi de aceea te-ai retras în galerie, să zicem că era greu să dăm de tine în acea încâlceală de dărâmături, să zicem că oamenii mei nu te-au văzut, totul e posibil. Noi te-am urmărit de foarte aproape, dar s-ar fi putut să scapi involuntar de sub supraveghere.

Poliţistul se ridică de la birou şi se apropie de Rudi, îi răsuceşte un epolet şi desprinde de sub el o pastilă cafenie.

- O chestie banală. O folosim mai mult din rutină. Majoritatea celor urmăriţi de noi le descoperă şi le aruncă la gunoi. Puţini le păstrează, naivii sau cei foarte abili. Tu unde te înscrii, Kvala?

- Ce dracu' e asta? se înfurie Rudi.

- Fii cuminte! Un lucru care ne spune tot timpul unde te afli, sau aşa ar trebui să facă. Numai că la tine, puţin după miezul nopţii, a uitat să mai transmită. Pur şi simplu a amuţit, pentru ca să reînceapă înainte de a te găsi. Ce părere ai?

- Tâmpenii! răspunde Rudi.

- Fireşte, nimic mai mult decât o tâmpenie. Pentru noi va rămâne ca un simplu divertisment. Acum reprezinţi miza unui joc la care nu avem acces. Cineva te iubeşte, Kvala. Poate fi o binecuvântare sau poate fi un blestem. Personal nu cred că Tutela se interesează de tine. Nu eşti un contrabandist, sau nu eşti unul din cei cu care să fiu obişnuit. Asta a fost tot. Sper să ne mai vedem, Rudi Kvala.

E condus spre ieşire. Se gândeşte la drumul lui de ieri. Cartierul dezafectat, galeria în care dormise. Cuvintele poliţistului: „Ameţesc privind în sus". Tot atât de bine putea să ameţească privind în jos, la splendoarea infernului. Chestie de gust, la urma urmei.

La marginea trotuarului, Eda aşteptându-l furioasă.

- Rudi, pentru Dumnezeu, unde ai umblat, unde ai fost, te-am căutat, eram speriată!

- Gata, Eda! N-am fost nicăieri.

Se simte obosit. Îşi priveşte mâinile murdare, pline de praf şi unsori negre.

- Mâine plec, vesteşte el. E ultima cursă, Eda, am să mă întorc, mă voi lipsi de oficiile Tutelei, o să te iau de aici şi ne vom stabili pe Pământ. Vreau să fie ca pe vremuri, Magnifico! Şi o să fie.

Eda, neştiind ce să facă, surprinsă, încearcă să zâmbească.

- Ce te uiţi aşa? întreabă Rudi. Lichidăm porcăria de aici, voi renunţa la călătorii şi ne vom întoarce pe Pământ.

- Ar fi atât de frumos...

- Ar fi dacă ce?

- Dacă nu aş şti că nu poţi renunţa la Tutelă.

Rudi izbucneşte în râs.

- Cine este Ana Kvala, băiatule?

- Nimeni, Magnifico, un vis, o închipuire...

O cuprinde de după umeri şi pornesc înlănţuiţi prin mulţime.

- Aşadar, sunteţi zălude, spune Rudi desfăcându-şi pelerina şi întinzând-o pe jos. Sunteţi în acelaşi timp şi naive şi cinice, continuă el aşezându-se pe pelerină. V-ar face plăcere să ne

iubim. V-ar place să mă umiliţi şi să mă apăraţi. Mă gândesc, mă întreb, de ce?

- Ţi-am spus, răspunde Vera apropiindu-se şi întinzându-se lângă el. Ai putea fi unul ca noi. Te iubim. Şi nu vrem să cazi spre trădare, judecându-te ne apărăm şi te apărăm.

- De câtă vreme sunt aici? întreabă Rudi răsucindu-se spre Vera.

Aceasta nu răspunde, încearcă să-l mângâie pe obraji. Rudi înţelege, chipul îi este neted, ca şi cum abia s-ar fi ras. Nu îi este foame şi nici sete. Paharul cu alcool adus de Vera stă neatins în dreapta lui.

- Vreau să ies, cere el din nou.

- Suntem datoare să te convingem să rămâi. Desigur, nu te putem reţine cu forţa, vom căuta în schimb să te înduplecăm a rămâne. Ne este atât de plăcut să te judecăm!...

Brusc, Rudi sare în picioare.

- Ţine-l, Vera! o aude pe Roda strigând.

Aceasta se încolăceşte de picioarele lui, simte braţele Rodei strângându-i beregata. Se prăbuşeşte sughiţând, lovind-o sălbatic pe Vera în pântece. Strânsoarea ei slăbeşte pentru o clipă, suficient să-şi elibereze picioarele. Degetele Rodei îi caută ochii. Se scutură, Roda cade peste el şi în momentul următor Rudi se ridică. Vera zace în nesimţire, iar Roda geme ţinându-se de frunte.

„Mai uşor decât îmi închipuiam", gândeşte Rudi.

- Ieşirea, unde este ieşirea? urlă apoi.

Roda nu-i dă nici o atenţie. Se apleacă spre Vera.

- Ce ţi-a făcut, te-a lovit rău? murmură ea, sărutând-o pe obraji şi pe gură.

Rudi înhaţă o făclie şi se repede spre capătul întunecat al grotei.

- Spune-i, Roda, că pe acolo nu ajunge nicăieri! Noi suntem ieşirea, aude în urma lui vocea stinsă a Verei.

Aleargă de-a lungul unei galerii înguste, străbate o bifurcaţie, se caţără prin cotloane înşelătoare. În faţa lui se deschide un puţ, scoabe de fier coboară în pereţii de stâncă. Alături, într-o nişă, o măsuţă încărcată cu pahare şi sticle. Aruncă în hău o sticlă şi aşteaptă; de jos nici un zgomot. I se pare că zăreşte după un timp o vagă licărire. Poate fi orice, un foton rătăcit, o păcăleală a minţii lui obosite. Ezită privind scoabele, apoi aruncă făclia. Vede flacăra micşorându-se şi la lumina ei zăreşte pereţii de piatră ai puţului. Apoi nimic, doar pâlpâitul din ce în ce mai slab al torţei, ca şi cum fântâna s-ar fi deschis brusc într-o sală uriaşă, nesfârşită.

Din spate se aud voci, nu glasurile Verei sau Rodei, par a fi voci de alte fiinţe. Rudi îşi imaginează o înghesuială de elitre, de abdomene moi, de aripi membranoase şi uscate urmărindu-l. Pipăie cu piciorul prima scoabă şi începe să coboare, aşteptându-se ca în orice clipă să alunece în gol. Bezna se joacă cu el, îi înfundă ochii cu negreală umedă. Simte fâlfâiri catifelate în ceafă, are impresia că întunericul musteşte de viaţă, bănuie făpturi absurde înconjurându-l din aer, covârşindu-l, târându-l în prăpastie. Continuă să coboare. Încet, bâjbâind la fiecare scoabă, gâfâind de nervi, strângând din dinţi.

Şi, dintr-o dată, neantul. Pe cât îşi poate da seama, peretele se curbează în interior, o surplombă a cărei adâncime nu o bănuieşte.

- La dracu', cineva a înfipt fiarele astea aici cu un scop, mormăie.

Nu are idee cât a coborît. Zece metri sau un kilometru, totuna. Simte lateral un curent de aer. O altă galerie, invizibilă pentru el. Pipăie cu mâna stângă, muchii ascuţite se întind pretutindeni. În dreapta, mâna întinsă descoperă intrarea în tunel. Sare, cu sentimentul că nu va reuşi. Se izbeşte în creştetul capului şi îşi zdrobeşte genunchii de o pardoseală aspră. În faţa lui, acelaşi întuneric. De undeva, din spate şi de sus, aude glasul Verei.

- Adu-l înapoi, Roda, spune-i că l-am iertat!

Bezna striveşte cuvintele, vocea pare că vine de la o distanţă imensă, un copil scâncind într-o noapte definitivă.

Un susur în faţa lui, o apă, un râu subteran, poate o cale de ieşire. Se gândeşte la tavanul de piatră de deasupra, la adâncimea galeriilor. Catacombe străvechi ale torienilor, la fel de fără sens ca şi aceştia. Se mai află încă pe Torr? Nimeni nu poate părăsi o lume fără bunăvoinţa Tutelei. Vera şi Roda erau o instanţă supremă, aşa spuseseră. Rudi nu cunoştea nimic dincolo de Tutelă, atunci puteau fi un juriu al Tutelei. În ce scop? Greşise? Încălcase o regulă, o lege? Nu avea habar de aşa ceva. Nu avea cunoştinţă de legi ascunse, navigatorii se angajau de bunăvoie, nu li se cerea decât să străbată lumea, renunţând în schimb la un ţărm, la un prag pe care să zacă. Deveneau cărăuşi, toate lumile le erau deschise, într-un fel erau privilegiaţi. Şi se puteau retrage oricând. După prima cursă sau după o mie de curse. Se puteau retrage necondiţionat, pe oricare dintre lumi. Mai mult decât tentant. La capătul călătoriilor îi aştepta bogăţia. Liniştea.

Nu se putea greşi, nu existau reguli pentru a fi încălcate. Şi totuşi cineva, posibil Tutela, îl judeca. Din nou întrebarea, se mai afla pe Torr? În fond, de ce l-ar fi dus în altă parte? Desigur, o judecată presupune un ceremonial şi o minimă coerenţă. Îi oferiseră spectacolul, dar acesta cădea către iraţional; or, Tutela nu urmărea decât eficienţa. Atunci cine îl judeca?

Îi vine să renunţe. Ar dori să se întoarcă în grota luminată, dar groaza de puţul imens îl împiedică. Se simte descurajat. Înaintează încet, pipăind cu grijă pereţii, din când în când lovindu-se de creste stâncoase. Pe măsură ce înaintează, zvonul din faţa lui se înteţeşte. Întunericul pare a se înmuia, începe să desluşească pereţii tunelului. O lumină pâlpâie dincolo de un cot de piatră. „Inutil, gândeşte Rudi, oricum mă vor găsi, probabil cunosc fiecare ungher al labirintului."

Aşteaptă, ascultă, din spate nu prinde nici un zvon, ar fi greu, râul sau ce este dincolo de cot acoperă orice alt sunet.

Trece cu grijă, vede o făclie înfiptă între stânci, un râu întunecat vânzolindu-se mai încolo şi un om aşezat pe o lespede. Nu pare a-l aştepta, stă cu spatele spre galerie.

Rudi se apropie, calcă prin nisip acum, este convins că se mişcă fără să facă un zgomot şi totuşi celălalt îl simte, se întoarce spre el. Un bătrân, chip scofâlcit, laţe murdare atârnându-i pe frunte.

- Vino mai aproape, îl invită acesta, apoi, văzând că Rudi nu se urneşte, continuă: N-ar trebui să-ţi fie teamă. Te-au chinuit smintitele alea?

- Le cunoşti? întreabă Rudi.

- Sunt de multă vreme aici, spune bătrânul. Îi cunosc pe aproape toţi.

- Unde suntem?

- Lângă un râu, nu vezi?

Apa neagră se rostogoleşte mânioasă printre pietre. O torţă ceva mai încolo, apoi alta mai departe şi atât. Probabil râul cotea.

Alături de bătrân, pe lespede, un ştergar alb cu resturi de mâncare şi o sticlă plină pe trei sferturi.

- Tocmai am mâncat, se scuză acesta. Dacă ştiam că vii, îţi opream şi ţie. Poate vrei să bei ceva.

Crispat, Rudi ia sticla din mâna uscată şi bea cu înghiţituri scurte. Se îneacă, scuipă pe jos şi se şterge la gură cu mâneca.

- Ce Dumnezeu faci aici?

- De obicei, trec lumea pe partea cealaltă. Uneori dau şi sfaturi. Am o barcă dosită pe undeva, dacă vrei o căutăm şi...

- Cine-s Vera şi Roda?

- Nişte smintite, ţi-am spus. Nu le pot suferi. Ţie ce ţi-au făcut?

Nelămurit, Rudi îşi aminteşte. Citise sau văzuse, cândva, ceva asemănător, un râu subteran şi un luntraş, cineva chinuindu-se să treacă dincolo.

- Nişte răzgâiate, vor să fie numai ele iubite, iar cine nu le caută în coarne iese terfelit, mormăie bătrânul în continuare, nici n-ar trebui să le iei în seamă, sunt nişte venetice aici, se spune că s-au ivit din dorinţa de zbor a oamenilor. Baliveme, eu nu le cred. Cum poate cineva să se nască dintr-o dorinţă? Când îi văd pe cei ce scapă din mâinile lor, îmi vine să pun mâna pe un par să le îndrept spinările...

- Ascultă, intervine iritat Rudi, ai auzit vreodată vorbindu-se despre Tutelă?

- Oi fi auzit, pe aici trece multă lume şi toţi spun fel de fel... De ce mă întrebi, acolo vrei să ajungi?

- Vreau să ies, înţelegi? Cum pot ieşi, asta mă interesează.

- Păi, ţi-am spus, cu barca, o căutăm şi te trec dincolo, dar nu e sigur că...

- Locul ăsta e plin de nebunie, nu pot afla nimic, unde şi când se petrec toate acestea.

- Crezi? întreabă luntraşul. Cum nu ştii unde te afli, vezi bine că eşti aici.

- Las-o baltă! Hai să căutăm barca!

Un labirint tăinuit sub aparenţa de supunere a lumii Torr. Un refugiu ezoteric al Tutelei? Se simte cuprins de îndoială. Cine îi manevrează? Un luntraş ţicnit ce habar nu are unde şi-a lăsat barca, două femei la fel de anormale, pretinzând că îl judecă în virtutea unei puteri pe care el nu o înţelege?

Pornesc amândoi în josul râului, barca nici măcar nu este ascunsă, zace răsturnată şi, sub lumina puţină a făcliilor, pare un bolovan mare, un hoit de piatră.

- Să ne odihnim, propune bătrânul. Căutarea asta lungă m-a obosit, credeam că nu se mai termină...

- Dar, bine... n-am făcut decât câţiva paşi, observă Rudi.

- La tine e valabil ce ai spus, eu însă; un pas ieri, un pas acum un an, un pas astăzi, se adună. La mine timpul nu curge, se adună, toţi paşii făcuţi de mine vreodată... acum îi fac.

Rudi striveşte între dinţi o înjurătură.

- Pot să vâslesc şi singur, îl asigură el. Şi dacă vrei să te odihneşti, nu ai decât să o faci pe celălalt mal.

- Domol, nu te grăbi! Aşa rău te-au speriat?

- Nu înţelegi? Trebuie să ies de aici!

- Şi cine îţi spune ţie că ieşirea e pe partea cealaltă? izbucneşte mânios luntraşul.

Rudi nu-i răspunde. Se propteşte de marginea bărcii şi o întoarce, apoi o împinge spre apă.

- Urcă! îi cere luntraşului. Te duc eu dincolo.

Bombănind, bătrânul se urcă în barcă.

- Să te văd, zice el şi se aşază pe banca din spate.

Cu mişcări nesigure, Rudi prinde vâslele, barca începuse deja să lunece uşor. În faţa lor nu se zăreşte nimic.

Eda Sabattini înveşmântată într-o ţesătură albă, Rudi posomorât.

- Eşti obosit? întreabă ea.

O cuprinde pe după umeri. Vrea să spună ceva, renunţă. Urmează despărţirea, plecarea lui.

Eda, un ţărm aşteptându-l. Apărându-l de risipire. Trupul lui pe drumuri, dorindu-şi casa.

Saltul.

Nimicul.

Din ochi îi sunt smulse cioburi de lume. E gol pe dinăuntru. Apoi ace de lumină îi înţeapă cugetul. Ajunge acasă.

Este atins, mângâiat, dezmierdat, mâini iubitoare. Mâinile Anei. Acasă, capătul drumului. Se ridică, zâmbeşte.

- A fost ultima cursă, îi spune el Anei. Nu mai plec niciodată. Renunţ la Tutelă şi ne întoarcem pe Pământ.

- Bine, Rudi, îl aprobă ea.

Şi Rudi ştie că ea îl crede. Ea îl doreşte, mereu mai aproape, cât mai aproape.

Şi timpul prinde a curge şuvoi, udându-i picioarele desculţe.

Sare în apă şi trage barca pe nisip. Jur-împrejur, întunericul. Aude vocea luntraşului:

- Caută pereţii, trebuie să găseşti o făclie. Te-ai descurcat bine. Cu barca, la asta mă refer.

Aude apoi cum chila bărcii scrâşneşte pe nisip şi vâslele bătând apa.

- Hei, strigă Rudi, întoarce-te! Unde pleci? Spuneai că poţi da sfaturi.

- Nu mai ai nevoie de sfaturi! Ţi-ai amintit, iar Tutela nu suportă să ştii ce te cheamă să călătoreşti. Ai fost judecat, nu ţi-ai dat seama?

- Înseamnă că şi tu...

- Eu mi-am făcut doar datoria.

- Spuneai că le urăşti!

- Le urăsc pentru că sunt mai puternice. Poate că, într-o zi, vor cădea, se vor prăbuşi, atunci am să trec să te iau.

Atât, nimic mai mult. Râul, bolborosind neînţeles în faţa lui. Găseşte într-un târziu torţa, aceasta se aprinde la atingerea mâinii.

- Am fost înşelat, spune el nimănui.

Tutela, o caracatiţă jucându-l între tentacule, făcându-l să dorească drumul, drumurile, şi la fiecare capăt de drum cineva aşteptându-l. O Eda sau mai multe, uitându-le cu fiecare plecare, reamintindu-şi-le ajungând în preajma lor.

Îl trece un hohot de râs. Presimţind un timp nesfârşit, încearcă să murmure un cântec şi, în lumina nehotărâtă a făcliei, îl cuprinde un dor cumplit de Ana Namour.

Marian Truţă

Frumos cântau greierii noaptea

AR FI TREBUIT SĂ FIE ÎN ALTĂ PARTE. Şi nu era. Ar fi trebuit, ar fi trebuit. Epuizat de efort, aştepta tremurând. Nu ştia ce. Aştepta încordat. Deşi nu la locul lui. Nu acolo unde ar fi trebuit să fie. Stătea în aşteptare, copleşit, în auz cu bâzâitul uniform, neîntrerupt şi straniu al aparaturii în funcţiune în modul, la o comandă de la milioane şi milioane de kilometri distanţă. De pe Pământ!

ACOLO UNDE CÂNTAU GREIERII. Frumos mai broda întunericul nopţilor cântecul lor. Luna desfăşura falduri de purpură şi argint şi greierii adăugau ţârâitul lor exaltat. Frumosul sunet al nopţii, sub stele!

ŞI EL AR FI TREBUIT SĂ FIE... Iată că nu era. Aştepta, în auz cu bâzâitul uniform, monoton, având viu în minte tabloul complicat al cadranelor fosforescente pe care tremurau ace sensibile, sau al celor oarbe şi întunecate atinse, din când în când, de misterioase pâlpâiri luminoase. Ştiind bine ce urma să se petreacă. Din lungi şi obositoare ore de antrenament, ştia, amintindu-şi indicaţiile scurte, precise: „Prinde-te în curele“; „Controlează dacă e în ordine“; „Relaxează-te“. Primea încordat vocea omenească izvorând ciudat în spaţiul perfect limitat al simulatorului spaţial. Se străduia să îndeplinească întocmai ce i se cerea.

Se relaxa.

DAR NICIODATĂ NU SE GÂNDISE SĂ-I FIE DOR DE GREIERI. Împreună cu Abel îşi găsea câteodată culcuş lângă o căpiţă de fân şi iarba foşnea stins în jurul lor. Trosneau muzical tot felul de crenguţe şi uscături. Iar greierii... Ei îmbălsămau cu cântec locul. Abel ofta. Cu mâinile sub ceafă privea cerul, visând o fermă la care vor ajunge fie de-o fi chiar să tâlhărească pe cineva. Îl întreba autoritar pe fratele geamăn:

- Tu mă auzi, Josua?

- Îhî! Adică să ne împlinim ce aspirăm mai bun, călcând chiar şi pe Calea Relelor?

EL ŞI CU ABEL... Ei, da, au fost nedespărţiţi şi aşa vor rămâne. Ca atunci când puneau şi de la unul şi de la celălalt banii câştigaţi trudit pe şantierul din junglă. Nu măreţia proiectului îi interesa - un canal monumental între două oceane - nu; îi preocupa să câştige şi să adune rapid. Plata ar fi fost bună, dacă nu i-ar fi jecmănit hapsânul de maistor cu preţurile împovărătoare ale alimentelor. Amenzile din partea supraveghetorului nu numai că-i loveau - îi şi umileau.

- Am uns maşina, acum vin de la ea, obiecta Abel încordat ca un arc din cauză că i se reproşa că îşi neglijase una dintre atribuţii. Priveşte, domnule. Arătându-şi mâinile unse, încă necurăţate de ulei.

- Atunci nu şi-a uns-o frate-tău. Nu vă pot deosebi, fir-aţi ai dracului, că bine mai semănaţi!

Abel spumega de furie. Josua îl domolea pios, aducându-i aminte învăţătura de acasă cu privire la iertare - „Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri“. Fratele lui a ales Calea Răului. Amândoi pe cea a Fugii.

- Cum de-am ajuns, fratele meu, până acolo, noi care suntem acelaşi suflet în două trupuri, un singur spirit, după cum ⇨

Să încărunţim împreună...!

Frunze de cupru şi bronz tremurau sub oglinda unui cer sidefiu. Pentru câteva zile, octombrie împrumutase din căldura verii, astfel că staţiunea Părâul Rece se dovedi ospitalieră cu invitaţii şi organizatorii primei Conferinţe naţionale ARSFan.

Statornicită cu aproape un an în urmă, Asociaţia Română de Science Fiction (ARSFan) şi-a adunat membrii şi prietenii la întâia reuniune anuală - prilej de succint bilanţ, de alegeri, dar îndeosebi de planuri de viitor. Din motive obiective sau dependente de resursele financiare ale organizatorilor s-au semnalat şi unele absenţe notabile şi/sau motivabile...

Deşi s-ar putea crede că principalul ţel al ARSFanCon a fost abordarea problematicii legate de euROcon '94, au existat şi alte obiective de egală importanţă. Prima zi de dezbateri a început cu soluţionarea unor probleme organizatorice şi de perfecţionare a statutului, continuând apoi cu stabilirea unui proiect de calendar SF anual şi alegerea structurilor organizatorice.

SF-ul românesc s-a zbătut prea mult între dezorganizarea organizată şi organizarea dezorganizată! Aflat între primele cinci din lume (ca tradiţie, nivel calitativ, importanţă socială şi impact la publicul autohton), SF-ul românesc pare să se afle într-o oarecare degringoladă. Soluţia organizatorică de „unitate prin diversitate“ poate fi viabilă doar dacă vom găsi calea de a colabora eficient. Lipseşte însă un „oarece“. Fireşte, nu mă refer la tradiţionala îndrumare, dar tendinţele extremiste se vor dovedi nocive pentru afirmarea meritată a acestui gen iubit deopotrivă de noi toţi. Atât nevoia de indicaţii, cât şi negarea bunelor intenţii ale celorlalţi ne vor duce mereu la implacabila dorinţă ca astrocapra vecinului să sucombe subit, pentru bunul motiv că-i mai pretociunfoasă decât a noastră (chiar şi în cazul aparte în care deţinem aceeaşi capră).

Putem sluji SF-ului, îndeosebi în condiţiile unei competiţii loiale, prin promovarea valorii - indiferent de poziţia politică, apartenenţa sau non-apartenenţa la diferite asociaţii de gen a creatorului în cauză. ARSFan şi-a propus deja acest lucru şi am certitudinea că nu suntem singurii...

Obiectivul de prioritate absolută este însă euROcon '94, Timişoara, ROMÂNIA!!!

Este nevoie să subliniez că evenimentul are o maximă însemnătate şi presupune o ⇨

spunea tata, şi totuşi nu-ţi stăpâneşti mâna niciodată, precum nici Cain nu şi-a oprit-o.

Şi-acum din nou...

RIDICÂND OCHII, CA PENTRU A IMPLORA CERUL şi a-l chema într-ajutor întru mântuirea sa, nu găsi nici un cer, ci doar gaura de var de deasupra, plafonul vâscos în care palpita placid incandescenţa solară a imensului bec cu arderi năucitoare. Coborî privirea şi se văzu înconjurat din nou de aceeaşi natură nemişcată, de coşmar, crâncen încremenită într-o muţenie desăvârşită, fără început şi fără sfârşit. Ceea ce numiseră la început „pădure" - ca acasă, fireşte! - se dovedise a fi orice altceva decât ceea ce socotiseră; vegetaţia de neînţeles, acoperind aproape întreaga planetă şi semănând aproximativ cu ce cunoşteau de pe Pământ, dar deosebindu-se în aceeaşi măsură; un ocean erau „frunzişurile" - cum să le fi zis altfel? - cu totul lipsit de logică şi de glas, de cel mai neînsemnat foşnet, impunându-se halucinant prin neclintirea lui de piatră.

Să fi existat pe planetă vânturi şi ploi, să se fi iscat din piatra aceasta cumplită furtuni şi cutremure, orice-ar fi fost posibil să fie, marile „frunze" - alt termen nu fuseseră în stare să găsească - trupurile lor imense, cărnoase, solzoase, neplăcute la pipăit, lipsite de graţie şi de mobilitate, n-ar fi fost capabile de-o şoaptă măcar, de-o unduire, fie ea cât de vagă şi neînsemnată...

„CUM SĂ VĂ DEOSEBESC, SUFLETE, UNUL DE ALTUL? Asemănarea asta între tot ce-am văzut şi am cunoscut de când mă ştiu şi - slavă Domnului - am văzut destule la viaţa mea, inclusiv gemeni. Sunteţi absolut la fel, total identici, pe Dumnezeul meu! Şi nici prin minte nu vă dă câte pricep eu, că nu vă lăsaţi câte-un semn distinctiv, ceva care să vă deosebească de la prima vedere, fie mustaţă, fie favoriţi, unul dintre voi da şi celălalt nu."

- Noi suntem una, aşa spunea tata, preciza Josua, iar Abel pufnea - şi ce-i pasă lui.

- Bag mâna în foc că a fost predicator; numai unul ca ăsta dă asemenea nume copiilor lui.

- A fost un sfânt!

ŞI-ACUM OCHII LUI JOSUA RĂTĂCEAU pe streaşina neclintită a „pădurii". De câte ori nu se întrebase cum de rămăsese acest petic de steril, ca un fel de insulă spărgând uniformitatea oceanului vegetal - necunoscut. Prin ce furtuni înfiorătoare trecuse pe Pământ ca să ajungă în mizeria de aici. Vijeliile se izbiseră de ei, îi zgâlţâiseră obligându-i să riposteze, de-i era dor de-un asemenea tumult răsculat, de-un ciclon care să-l şfichiuie cu mii de bice şi să-l întoarcă pe dos, iar el să urle, să se zbată, să apuce ca şi Abel Calea Răului...

ÎN CUMPLITA TĂCERE, TĂCEA EL ÎNSUŞI. Până ce vocea metalică, înfiripată în modul, trezise în micul spaţiu apărat de pereţi de oţel zbaterea unei păsări în colivie. Suna avertismentul plecării. Şi încă o dată nu-i păru rău că nu se afla unde ar fi trebuit, adică dincolo de uşa grea ce tocmai se deschidea ca de la sine, fixându-se cu vibraţii în rama ei solidă. Aproape imediat vor exploda motoarele. Explodară.

FRUMOS CÂNTAU GREIERII NOAPTEA. Ce mângâiere pentru suflet şi ce bucurie pentru viaţă! Îi mai auzea pe când urmărea traiectoria sigură a modulului în drum spre racheta cu motoarele gata pregătite pentru calea cea lungă spre Pământ. Cel rămas ştia că el însuşi se face tăcere.

Greierii plecaseră de lângă el şi din el.

Mircea Şerbănescu ✍

---

răspundere pe măsură, pe care trebuie indiscutabil să ne-o asumăm.

Ce promite Eurocon-ul 1994? Mai mulţi oaspeţi din străinătate decât toate ediţiile Cerbului de Aur luate la un loc, mai multe vedete mondiale decât cele prezente la Romanian Open Tenis, mai mulţi fani decât la concertul lui Michael Jackson, expoziţii de carte şi artă SF, conferinţe, mese rotunde, spectacole... Europenii vor intra în România. Iar noi putem dovedi că aici Europa este la ea acasă.

Conferinţa ARSFan a conturat un proiect de program, implicând nume ale SF-ului, culturii şi ştiinţei româneşti. Fireşte, totul este perfectibil. Este şi va fi enorm de muncă. Orice mână de ajutor va fi utilă şi utilizată. Este nevoie de efort constructiv şi nu de ierarhizări meschine.

Rolul mediatizării va fi covârşitor şi vom colabora optim cu toţi acei care doresc să ne spijine efectiv. Incisivitatea gazetarilor este utilă atât timp cât nu alunecă în negativism, băşcălii ieftine cu cârlig pentru cititori sau denaturări tendenţioase. Îmi amintesc că, la conferinţa de presă care-a urmat Consfătuirii ARSFan, unii au căutat „lianţi subtili" între subtitlul euROconului („Invetând Europa"/„Europa de mâine") şi temele propuse pentru program, crezând că totul se va înregimenta genericului şi scâncind că n-am făcut pe placul fanilor englezi şi germani, care se aşteptau să ne găsească vampirizaţi, gata să-i conducem prin pasul Tihuţa, la Sibiul de pe Argeş (!) al contelui Dracula...

În cele doar şapte luni rămase, n-avem timpul necesar să căutăm noduri în papură sau să iscăm discordii între valurile SF-ului românesc, care va şti că adevăraţii săi susţinători sunt cei care-l slujesc şi nu cei care se slujesc de el. Doar valoarea faptelor noastre ne poate diferenţia de neaveniţi!

Adevăratul slujbaş al SF-ului încărunţeşte, dar nu îmbătrâneşte niciodată! Şi, Doamne, câte exemple avem!

Nicu Gecse ✍
(vicepreşedinte ARSFan)

Dezlegarea jocului din numărul trecut:

1. STANISLAWLEM; 2. TOLSTOI - LUME; 3. RAI - ARCA - NOD; 4. UMAN - IARNA - U; 5. GN - OS - RTE - IZ; 6. AELITA - ASANA; 7. T - I - IAC - TRI; 8. KLEIN - AROMIT; 9. IU - SCADERE - N; 10. PLAI - ES - NN; 11. STEA - ARTICOL; 12. CASCADE - SERA

STĂPÎNE, SOSEȘTE O NAVĂ!
!?!
DAR NIMENI NU MAI CĂLĂTOREȘTE CU O NAVĂ!
!?
DUPĂ 200 DE ANI !!? CE NAVĂ?
SISTEMUL DE VIZUALIZARE, SPAȚIALĂ, REPEDE!
STĂPÎNE, NU MAI AVEM AȘA CEVA!
...DOAR VECHIUL SISTEM AUDIO: ASCULTAȚI !...
...NAVA „VAGABOND", 2.000.000T, ECHIPAJ DOUĂ PERSOANE, CERE PERMISIUNE DE VIZITARE...! ...COMUNICAȚI COORD...
... CE RĂSPUNDEM? ...
NU PUTEM RISCA! COMUNICAȚI: „NU PUTEM PRIMI 2.000.000T! COBORÎȚI CU MODUL ATMOSFERIC! ZONA: ORAȘUL CAPITALĂ...!", ȘI DAȚI-LE COORDONATELE!
URIO, RĂSPUNZI CU CAPUL: SĂ DISPARĂ! VAGABONZI SAU TRIMIȘI AI CONFEDERAȚIEI, CEI DOI TREBUIE SĂ NU VADĂ NIMIC!
DA, STĂPÎNE!
CE ÎNCURCĂTURĂ! CÎND TOTUL MERGEA ATÎT DE BINE! ASTA E O TREABĂ PENTRU SĂLBATICUL DE FANESCA!
...DE ASTA TE-AM CHEMAT, FANESCA! ACUM ȘTII CE AI DE FĂCUT... VOR FI AICI ÎN 20 DE MINUTE...!
URIO, EU ȘI Q-RILII MEI NU TE-AM DEZAMĂGIT NICIODATĂ!
3

ÎN ACEST TIMP, NEBĂNUIND CE PREPARATIVE ÎNTUNECATE DECLANȘASE „VAGABOND" EFECTUA MANEVRELE DE ACOSTARE...
VANMEER, EȘTI SIGUR CĂ VREI SĂ TE OPREȘTI AICI?
E O COLONIE CA ATÎTEA ALTELE, PRIETENE...
DIN CÎND ÎN CÎND SIMT NEVOIA SĂ VĂD LUMEA „OAMENILOR, ORIN... CE TE FRĂMÎNTĂ?
...NIMIC... PREGĂTESC MODULUL!
POȚI SĂ RETRAGI HABITACLUL. ATMOSFERA E RESPIRABILĂ...
NE APROPIEM DE LOCUL INDICAT... CRED CĂ E ORAȘUL „TUNELULUI"...
CE-I ASTA!? ORIN, TRAG ÎN NOI!!
VANMEER, ÎNCHIDE HABITACLUL! NU POT MĂRI VITEZA!!
VUM!
VUM!
NU ÎNȚELEG NIMIC! ÎNCEARCĂ SĂ TE ÎNTORCI LA NAVĂ!

GREG EGAN

Șanțul fortăreței

Sunt primul în birou, aşa încât curăţ mâzgăliturile de peste noapte înainte să-nceapă clienţii să sosească. Nu-i o treabă grea; am acoperit toate suprafeţele externe cu un strat protector, şi nu-i nevoie decât de apă caldă şi o perie de sârmă. Când termin îmi dau seama că nu-mi mai amintesc ce zicea nici una din inscripţii; am atins stadiul în care mă pot uita la lozinci şi insulte fără să le mai citesc.

Toate intimidările ieftine sunt aşa; la început e un şoc, dar în cele din urmă se transformă într-un fel de zgomot de fond enervant. Mâzgăleli, apeluri telefonice, scrisori de ameninţare. Primeam cu regularitate megabiţi de invective digitalizate prin Poşta de Date; dar asta, cel puţin, s-a dovedit uşor de rezolvat. Am instalat cel mai recent software de filtrare şi l-am alimentat cu câteva mostre din genul de transmisii pe care preferam să nu le primim.

Nu ştiu sigur cine coordonează această tracasare, dar nu-i greu de ghicit. E un grup autointitulat „Fortăreaţa Australia", care-a început să lipească afişe în staţiile de autobuz: caricaturi obscene de melanezieni, desenaţi ca nişte canibali împodobiţi cu oase omeneşti, privind cu lăcomie la ceaune pline de copii albi care ţipă. Prima dată când am văzut unul, am crezut că era cu siguranţă o reclamă la vreo expoziţie de „Caricaturi Rasiste Din Publicaţiile Secolului Al Nouăsprezecelea"; un fel de deconstrucţie academică a păcatelor din trecutul îndepărtat. Când, în cele din urmă, mi-am dat seama că mă uitam la propagandă adevărată, contemporană, n-am ştiut dacă să mă simt îngreţoşat sau înveselit de mitocănia cruntă a obiectului. Mi-am zis, atâta vreme cât grupurile antirefugiaţi continuă să insulte inteligenţa oamenilor cu rahaturi de felul ăsta, nu prea au şanse să obţină sprijin dincolo de zona marginală a nebunilor.

Unele insule din Pacific îşi pierd solul încet, an după an; altele sunt erodate rapid de aşa-numitele furtuni-de-seră. Am auzit o grămadă de polemici pedante asupra definiţiei clare a termenului „refugiat ambiental", dar nu e prea mult loc pentru ambiguitate când casa ţi se dizolvă literalmente în ocean. Oricum, tot e nevoie de un avocat care să împingă fiecare cerere pentru statutul de refugiat prin întortocheatele procese birocratice. *Matheson & Singh* nu e singura firmă de avocatură din Sydney care efectuează genul ăsta de muncă, dar dintr-un anume motiv se pare că a fost aleasă pentru tracasare de către izolaţionişti. Poate că din cauza aşezării: îmi imaginez că e nevoie de mult mai puţin curaj să împrăştii vopseaua pe o casă cu verandă din Newtown decât să ataci un zgârie-nori strălucitor din Macquarie Street, care-i plin de hardware de securitate.

Câteodată e deprimant, dar încerc să-mi păstrez simţul proporţiilor. Drăgălaşa de F.A. nu va fi niciodată mai mult decât o adunătură de vandali şi derbedei, cu un indice ridicat de periculozitate, dar irelevanţi din punct de vedere politic. I-am văzut la TV, mărşăluind în jurul „taberelor de instrucţie", îmbrăcaţi în culori de camuflaj concepute de designeri, sau stând în săli de conferinţă, urmărind discursuri înregistrate ale guru-lui lor, Jack Kelly, sau (fără să-şi dea seama de ironie) mesaje de „solidaritate internaţională" de la organizaţii similare din Europa şi America de Nord. Li se acordă timp de emisie berechet, dar se pare că asta nu le-a îmbunătăţit mult rata recrutărilor. Aşa sunt spectacolele cu monştri; toţi vor să privească, dar nimeni nu vrea să li se alăture.

Ranjit soseşte câteva minute mai târziu, ducând un CD; se preface că se împleticeşte sub greutatea lui.

- Cel mai recent set de amendamente la regulamentul UNHCR. O să fie o zi lungă.

Scot un mormăit.

- Iau cina cu Loraine diseară. De ce să n-o alimentăm pe LEX cu chestia asta şi să-i cerem un rezumat?

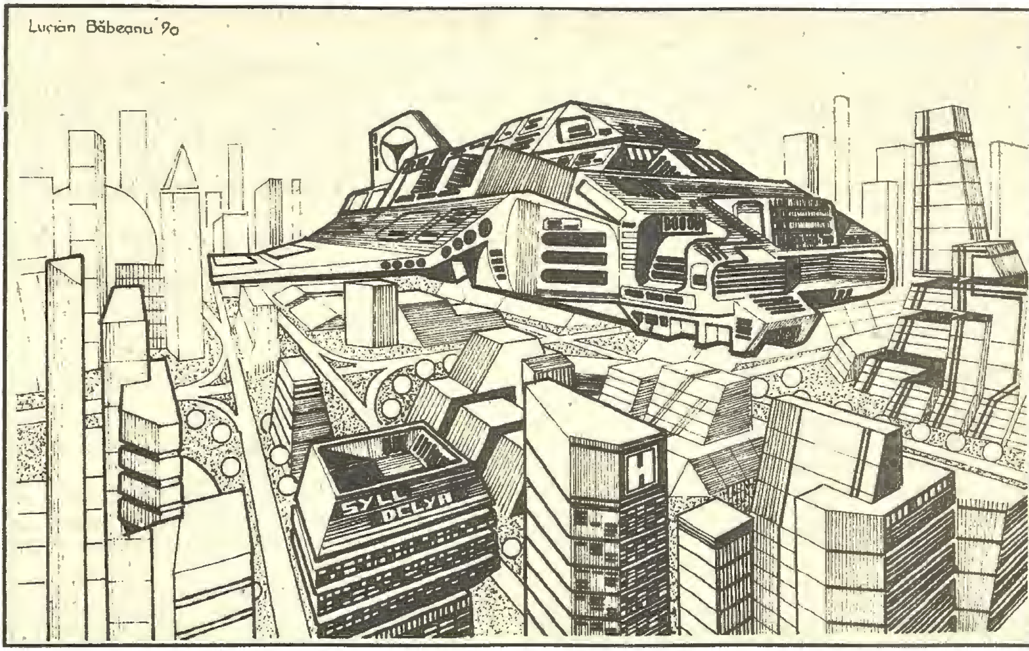
- Şi să fim eliminaţi din barou la viitoarea revizie contabilă? Nu, mersi!

Asociaţia Avocaţilor are reguli stricte asupra utilizării software-ului pseudointeligent - sunt înspăimântaţi să nu fie lăsaţi fără lucru nouăzeci la sută din membrii lor. Ironia este că folosesc software de cea mai bună calitate, programat cu toată informaţia interzisă, pentru a cerceta sistemele-expert ale fiecărei firme de avocatură şi pentru a se asigura că acestea n-au fost învăţate mai mult decât li se permite să ştie.

- Trebuie să fie cel puţin douăzeci de firme care şi-au învăţat sistemele să opereze cu legislaţia impozitelor...

- Sigur. Şi au programatori cu salarii de şapte cifre, care să le acopere urmele.

Îmi aruncă CD-ul.

Desen de Lucian Băbeanu

- Bucură-te. Am aruncat din fugă o privire când eram acasă - sunt nişte decizii bune îngropate pe-acolo. Ai răbdare până ajungi la paragraful 983.

• • •

- Azi, la lucru, am văzut ceva foarte straniu.

- Mda?

Deja mă simt cuprins de greţuri. Loraine este patolog legist; când spune ea *straniu*, e foarte probabil să însemne că ţesuturile vreunui cadavru în putrefacţie aveau o culoare diferită de cea obişnuită.

- Examinam o mostră de lichid vaginal de la o femeie care fusese violată azi-dimineaţă, devreme şi...

- Oh, *te rog*...

Se încruntă.

- Ce-i? Nu vrei să mă laşi să vorbesc despre autopsii; nu vrei să mă laşi să vorbesc despre pete de sânge. Totdeauna îmi povesteşti despre propria ta muncă plictisitoare.

- Îmi pare rău. Continuă. Dar... menţine-ţi vocea pe un ton scăzut.

Arunc o privire împrejur, în restaurant. Nimeni nu pare să se uite fix la noi, deocamdată, dar ştiu din experienţă că e ceva în discuţiile cu privire la secreţiile genitale, care pare să dea cuvintelor o mai mare rezonanţă decât au alte conversaţii.

- Examinam lichidul ăsta. Erau vizibili spermatozoizi - şi testele pentru alte componente seminale erau pozitive - aşa că nu era absolut nici o îndoială că femeia aceea avusese contact. Am găsit de asemenea urme de proteine conţinute în limfă, care nu se potriveau cu grupa ei sangvină. Până aici, exact ceea ce te-ai fi aşteptat, okay? Dar când am făcut o analiză ADN, singurul genotip care a ieşit a fost cel al victimei.

Se uită la mine ca şi când ar fi clar, dar semnificaţia îmi scapă.

- E chiar atât de neobişnuit? Totdeauna spui că se pot încurca lucrurile la testele ADN. Mostrele se contaminează, sau se degradează...

Mă întrerupe nerăbdătoare.

- Da, dar nu vorbesc de vreun cuţit pătat cu sânge vechi de trei săptămâni. Proba asta a fost luată la o jumătate de oră după crimă. A ajuns la mine pentru analiză câteva ore mai târziu. Am văzut spermatozoizi intacţi sub microscop; dacă puneam nutrienţii potriviţi, ar fi început să înoate sub ochii mei. Eu n-aş numi asta *degradată*.

- Okay. Tu eşti expertul, o să te cred pe cuvânt: proba nu era degradată. Atunci care-i explicaţia?

- Nu ştiu.

Pentru a nu mă face de râs de-a binelea, încerc să scot de la naftalină suficient din cursul medico-legal de două săptămâni la care am asistat acum zece ani ca parte din Codul Penal.

- Poate că agresorul pur şi simplu nu avea

nici una din genele pe care le căutai. Toată chestia e că-s variabile, nu?

Oftează.

- Variabile *în lungime*. Polimorfisme pentru restrângerea lungimii fragmentelor-PRLF-uri. Nu sunt ceva pe care oamenii pur şi simplu „le au" sau „nu le au". Sunt înregistrări lungi ale aceleiaşi secvenţe, repetată iar şi iar; numărul repetiţiilor - lungimea - este cel care variază de la persoană la persoană. Ascultă, e foarte simplu: ciopârţeşti ADN-ul cu enzime restrictive şi pui amestecul de fragmente pe un gel de electroforeză; cu cât e mai mic fragmentul, cu atât mai repede se mişcă prin gel, aşa că totul se sortează după mărime. Apoi transferi mostra din gel pe o membrană - ca s-o fixezi - şi adaugi probe radioactive, bucăţele de ADN complementar, care nu vor face decât să adere la fragmentele care te interesează. Faci o fotografie a radiaţiei, pentru a pune în evidenţă locurile unde au aderat acele probe, iar amprenta pe care-o obţii este o serie de benzi, câte una pentru fiecare lungime de fragment diferită. Ai înţeles până aici?

- Mai mult sau mai puţin.

- Ei bine, amprenta din secreţie şi amprenta dintr-o probă din sângele femeii erau complet identice. Nu exista nici o bandă suplimentară pentru agresor.

Mă încrunt.

- Ce-nseamnă? Genotipul lui n-a ieşit la test... sau era acelaşi cu al ei? Dar dacă-i o rudă apropiată?

Clatină din cap.

- În primul rând, şansele sunt destul de mici ca până şi un frate să fi putut moşteni exact acelaşi set de PRLF-uri. Dar pe lângă asta, diferenţele proteinelor limfatice elimină, practic, un membru al familiei.

- Atunci care e alternativa? Nu are genotip? Este absolut sigur că *fiecare* are aceste secvenţe? Ştiu şi eu... n-ar putea fi vreun fel de mutaţie rară, în cazul căreia lipsesc complet?

- Nu prea. Avem în vedere zece PRLF-uri diferite. Oricine are două copii din fiecare - una de la fiecare părinte. Probabilitatea ca indiferent cine să aibă douăzeci de mutaţii diferite...

- Înţeleg ideea. Okay... e un mister. Deci, ce faci în continuare? Trebuie să fie şi alte experimente pe care le poţi încerca.

Ridică din umeri.

- Trebuie să facem doar teste care sunt cerute oficial. Am raportat rezultatele şi nimeni n-a zis „Lasă tot şi scoate nişte date folositoare din proba aia". Oricum, încă nu sunt suspecţi în caz - sau cel puţin nu ne-au fost transmise nici un fel de probe pentru comparaţie cu dovezile. Aşa că toată chestiunea e academică, de fapt.

- Deci după ce mi-ai împuiat urechile timp de zece minute, ai de gând să abandonezi pur şi simplu? Nu cred. Unde ţi-e curiozitatea ştiinţifică?

Râde.

- N-am timp pentru luxuri de-astea. Suntem o linie de producţie, nu un laborator de cercetări. Ştii câte probe analizăm zilnic? Nu pot face câte un post-mortem cu fiecare secreţie care nu dă rezultate exact ca la carte.

Ne soseşte mâncarea. Loraine îşi atacă porţia cu poftă; eu ciugulesc de pe margini dintr-a mea. Între înghiţituri, îmi zice cu inocenţă:

- Adică nu în timpul orelor de lucru.

• • •

Mă uit la ecranul TV cu neîncredere crescândă.

- Deci spuneţi că ecologia fragilă a Australiei pur şi simplu nu mai poate suporta nici o creştere a populaţiei?

Senatoarea Margaret Allwick este conducătoarea „Alianţei Verzi". Deviza lor este: *O lume, un viitor.* Sau era, ultima dată când am votat pentru ei.

- Este foarte adevărat. Oraşele noastre sunt extrem de aglomerate; zona urbană pune în pericol medii importante; noile surse de apă devin tot mai greu de găsit. Bineînţeles, sporul natural trebuie frânat de asemenea - dar, de departe, cea mai mare presiune vine dinspre imigraţie. Evident, vor fi necesare nişte iniţiative politice foarte complexe, acţionând de-a lungul câtorva decenii, pentru a aduce rata natalităţii sub control - câtă vreme fluxul de imigranţi este un factor care poate fi ajustat foarte repede. Legislaţia pe care o introducem va profita din plin de această flexibilitate.

Va profita din plin de această flexibilitate. Ce înseamnă asta? Trântim porţile şi ridicăm podul mobil?

- Mulţi comentatori şi-au exprimat surpriza că, în privinţa acestui subiect, Verzii s-au pomenit alăturându-se unora dintre cele mai fanatice grupuri din extrema dreaptă.

Senatoarea se întunecă.

- Da, dar comparaţia este absurdă. Motivele noastre sunt complet diferite. Distrugerea ecologică este aceea care a cauzat problema refugiaţilor de la bun început; să solicităm mai mult propriul mediu delicat n-ar prea însemna că îmbunătăţim lucrurile pe termen lung, nu-i aşa? Trebuie să protejăm ceea ce avem, pentru binele copiilor noştri.

Un subtitlu apare pe ecran: FEEDBACK PERMIS.

Apăs butonul INTERACŢIUNE pe telecomandă, îmi aranjez gândurile în grabă, apoi vorbesc în microfon.

- Dar ce fac oamenii ăştia acum? Unde merg? Mediile *lor* naturale nu sunt doar „fragile" sau „delicate"; sunt zone sinistrate! Indiferent de unde vine un refugiat, puteţi să pariaţi că e un loc unde suprapopularea face

face de o mie de ori mai multe ravagii decât aici.

Cuvintele mele gonesc prin cabluri fibrooptice în computerul din studio - împreună cu cele ale câtorva sute de mii de alţi telespectatori. Într-o secundă sau două, toate întrebările primite vor fi interpretate, standardizate, evaluate în privinţa relevanţei şi a implicaţiilor legale, iar apoi aranjate în ordinea popularităţii.

Reporterul simulacru zice:

- Ei, bine, doamnă senator, se pare că telespectatorii au votat acum pentru o pauză cu reclame, aşa încât... vă mulţumesc pentru timpul acordat.

- Plăcerea a fost de partea mea.

• • •

În timp ce se dezbracă, Loraine îmi spune:

- Nu ţi-ai uitat injecţiile, nu-i aşa?

- Ce? Şi să risc pierderea fermecătorului meu fizic?

Un efect secundar al injecţiilor contraceptive este creşterea masei musculare, deşi de fapt este greu sesizabilă.

- Verificam doar...

Stinge lumina şi se suie în pat. Ne îmbrăţişăm; pielea îi e rece ca marmura. Mă sărută uşor, apoi spune:

- N-am chef să facem dragoste în seara asta, okay? Doar ţine-mă în braţe.

- Bine.

Rămâne tăcută pentru o vreme, apoi zice:

- Am mai făcut nişte teste probei ăleia, aseară.

- Da?

- Am separat nişte spermatozoizi şi-am încercat să le fac un profil ADN. Dar toată poza era voalată, cu excepţia unor conexiuni slabe, nespecifice, chiar la începutul gelului. E ca şi când enzimele restrictive nici măcar n-ar fi tăiat ADN-ul.

- Asta ce-nseamnă?

- Nu sunt încă sigură. La început, mi-am zis, poate că tipu' ăsta şi-a făcut nişte modificări - s-a infectat cu un virus de sinteză care a intrat în celulele din măduva spinării şi testicule, şi a eliminat toate secvenţele pe care le folosim pentru determinarea profilului.

- Hm. Nu e cam extrem? De ce să nu folosească un prezervativ?

- Păi, da. Majoritatea violatorilor aşa fac. Şi oricum n-are nici un sens; dacă cineva vroia să evite identificarea, eliminarea completă a secvenţelor ar fi fost stupidă. Mult mai bine să faci schimbări aleatorii - asta ar fi tulburat apele şi ar fi dat testele peste cap, fără să fie atât de bătător la ochi.

- Dar... dacă o mutaţie este prea improbabilă, iar ştergerea intenţionată a secvenţelor este stupidă, ce mai rămâne? Vreau să spun, secvenţele *nu sunt acolo*, nu-i aşa? Ai dovedit asta.

- Stai puţin, mai e ceva! Am încercat să amplific o genă cu reacţia în lanţ a polimerazei. O genă pe care toţi oamenii o au în comun. De fapt, o genă pe care toate organismele de pe planetă au avut-o în comun *de la bun început*.

- Şi?

- Nimic. Nici o urmă.

Mi se face pielea de găină, dar râd.

- Ce încerci să spui? E un extraterestru?

- Cu spermatozoizi cu aparenţă umană şi cu proteine sangvine omeneşti? Mă îndoiesc.

- Ce-ar fi dacă spermatozoizii ar fi... cumva malformaţi? Vreau să spun, nu degradaţi prin expunere - ci anormali de la început. Distruşi din punct de vedere genetic. Părţi lipsă din cromozomi...

- Mie-mi par perfect sănătoşi. Şi am *văzut* cromozomii; şi ei arată normal.

- Cu excepţia faptului că nu par să conţină gene.

- Nici una din cele pe care le-am căutat; e mare deosebire faţă de absolut nici una.

Ridică din umeri.

- Poate că e ceva care contaminează proba, ceva care a aderat la ADN, blocând polimeraza şi enzimele restrictive. De ce a afectat doar ADN-ul agresorului, nu ştiu - dar diferite tipuri de celule sunt permeabile la diferite substanţe. Ipoteza nu poate fi eliminată.

Râd.

- După toată tevatura asta... oare nu e ce am spus de la început? Contaminare?

Ezită.

- Am altă teorie - deşi n-am putut s-o testez încă. Nu am reactivii potriviţi.

- Continuă.

- E cam deplasată...

- Mai deplasată decât extratereştrii şi mutanţii?

- Poate.

- Ascult.

Se întoarce în braţele mele.

- Ei bine... Ştii structura ADN-ului: două şiruri elicoidale de zaharide şi fosfaţi, unite de perechi bazice care duc informaţia genetică. Perechile bazice naturale sunt adenina şi timina, citozina şi guanina... Dar oamenii au sintetizat alte baze şi le-au încorporat în ADN şi ARN. Şi pe la începutul secolului, un grup din Berna chiar a construit o întreagă bacterie care folosea baze nestandard.

- Vrei să zici că au rescris codul genetic?

- Da şi nu... Au păstrat codul, dar au schimbat alfabetul; doar au substituit câte o nouă bază cu fiecare dintre cele vechi, respectând ordinea pe parcurs. Partea grea nu era producerea ADN-ului nestandard, partea grea era adaptarea restului celulei ca să-l înţeleagă. Ribozomii - unde ARN-ul este transformat în proteine - au trebuit reproiectaţi şi au trebuit să modifice aproape fiecare enzimă care interacţiona cu ADN-ul sau ARN-

ul. De asemenea, au trebuit să inventeze căi de fabricare a noilor baze de către celulă. Şi, bineînţeles, toate aceste schimbări au trebuit să fie codificate în gene.

Singurul scop al exerciţiului era să domolească spaimele cu privire la tehnicile de recombinare ADN - pentru că dacă aceste bacterii scăpau, genele lor nu puteau trece niciodată în vreun germen; nici un organism natural n-avea cum să le utilizeze. Oricum, întreaga idee s-a dovedit a fi neeconomică. Existau metode mai ieftine de a îndeplini noile cerinţe de securitate, şi efectiv era prea multă muncă implicată în „convertirea" fiecărei noi specii de bacterie pe care biotehnologii ar fi vrut s-o folosească.

- Deci... unde vrei să ajungi? Zici că bacteriile astea sunt încă în libertate? Agresorul are vreo boală venerică-mutant care-ţi dă testele peste cap?

- Nu, nu. Lasă bacteriile. Dar să presupunem că cineva a mers mai departe. Să presupunem că cineva a mers înainte şi a făcut acelaşi lucru cu organismele multicelulare.

- Păi, s-a făcut?

- Nu oficial.

- Crezi că cineva a făcut asta cu animale, în secret? Şi-apoi ce? *Că a făcut-o cu oameni?* Crezi că cineva a crescut *fiinţe omeneşti* cu acest... ADN alternativ?

O privesc ţintă, îngrozit.

- *Asta* este cel mai obscen lucru pe care l-am auzit vreodată.

- Nu te înfierbânta. E doar o teorie.

- Dar... cum ar arăta? Din ce ar *trăi*? Ar putea să mănânce hrană normală?

- Sigur. Toate proteinele lor ar fi construite din aceiaşi aminoacizi ca şi ale noastre. Ar trebui să sintetizeze bazele nestandard din componente ale hranei - dar oamenii obişnuiţi trebuie să sintetizeze bazele *standard*, aşa că asta nu-i mare scofală. Dacă toate detaliile au fost puse la punct cum trebuie - dacă toţi hormonii şi toate enzimele care aderă la ADN au fost modificaţi corespunzător - nu ar fi bolnavi sau deformaţi în nici un fel. Ar arăta perfect normal. Nouăzeci la sută din fiecare celulă a corpului lor ar fi exact la fel ca una de-a noastră.

- Dar... de ce s-o facă de la bun început? Bacteriile aveau un rost, dar ce avantaj poate fi pentru o fiinţă umană să aibă ADN nestandard? În afară de zăpăcirea testelor medico-legale.

- M-am gândit la un lucru; ar fi imuni la virusuri. La toate virusurile.

- De ce?

- Pentru că un virus are nevoie de tot mecanismul celular care funcţionează cu ADN şi ARN *normal.* Virusurile ar putea să intre în celulele acestor oameni - dar o dată intraţi, nu ar putea să se reproducă. Cu toate componentele celulei adaptate la noul sistem, un virus alcătuit din baze standard ar fi doar un gunoi lipsit de semnificaţie. *Nici un* virus care dăunează oamenilor obişnuiţi n-ar putea face rău cuiva cu ADN nestandard.

- Bun, deci aceşti ipotetici copii croiţi după comandă n-ar putea să aibă gripă, sau SIDA, sau herpes. Şi ce-i cu asta? Dacă cineva ar fi hotărît să elimine bolile virale, s-ar concentra asupra unor metode care să dea rezultate pentru *toţi:* medicamente ieftine şi vaccinuri. La ce ar folosi tehnologia asta în Zair sau în Uganda? E ridicol! Vreau să spun, câţi oameni cred ei că ar *dori* să aibă astfel de copii, chiar dacă şi-ar putea permite?

Loraine se uită ciudat la mine, apoi zice:

- Evident, ar fi doar pentru o elită înstărită. Iar în ceea ce priveşte alte feluri de tratament: virusurile *au mutaţii.* Apar noi germeni. Cu timpul, orice medicament sau vaccin îşi poate pierde eficacitatea. Imunitatea *asta* ar dura întotdeauna. Nici un număr de mutaţii nu ar putea produce vreodată un virus construit din altceva decât vechile baze.

- Sigur, dar... dar această „elită înstărită" cu imunitate pe viaţă - în principal faţă de boli pe care de la început e puţin probabil să le ia - n-ar putea nici măcar să aibă copii, nu-i aşa? Nu prin mijloace normale.

- Decât între ei.

- Decât între ei. Ei bine, asta-mi sună ca un efect secundar cam drastic.

Râde, şi deodată se relaxează.

- Ai dreptate, bineînţeles... şi ţi-am spus: n-am nici o dovadă, e o fantezie pură. Reactivii de care am nevoie ar trebui să ajungă peste câteva zile; atunci voi putea face teste pentru bazele alternative - şi-o să elimin toată ideea asta nebunească, o dată pentru totdeauna.

• • •

E aproape unsprezece când îmi dau seama că-mi lipsesc două dosare importante. Nu pot telefona de acasă computerului de la birou; e obligatoriu ca anume categorii de documente legale să fie depozitate doar în sisteme lipsite complet de legături cu reţelele publice. Aşa că n-am altă variantă decât să merg personal la birou şi să copiez dosarele.

Îl reperez pe mâzgălitorul de pereţi de la o distanţă de un cvartal. Pare să aibă cam doisprezece ani. E îmbrăcat în negru, dar altfel nu pare prea îngrijorat să nu fie văzut - iar neruşinarea lui este probabil justificată; cicliştii trec pe lângă el, ignorându-l, iar maşinile de poliţie sunt rare pe-aici. La început sunt doar iritat; e târziu şi am treabă de făcut. N-am chef de confruntări. Cea mai uşoară soluţie, de departe, ar fi să aştept până pleacă.

Apoi îmi revin. *Oare sunt chiar atât de nepăsător?* Nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă artiştii ăştia ar redecora toate clădirile şi terenurile din oraş - dar asta e

otravă rasistă. Otravă rasistă cu care irosesc douăzeci de minute în fiecare dimineaţă, curăţând-o.

Mă apropii, încă neremarcat. Înainte de a mă putea răzgândi, mă strecor pe poarta de fier forjat, pe care a lăsat-o întredeschisă; broasca a fost spartă acum câteva luni, iar noi nu ne-am sinchisit niciodată să o înlocuim. Pe când traversez curtea, mă aude şi se întoarce. Se-ndreaptă spre mine şi ridică spray-ul cu vopsea la nivelul ochilor, dar i-l zbor din mână. *Asta* mă enervează; m-ar fi putut orbi. Fuge spre gard şi-l escaladează pe jumătate; îl înşfac de cureaua blugilor şi-l trântesc jos. Tot aia e - ţepii sunt ascuţiţi şi ruginiţi.

Îi dau drumul curelei, iar el se întoarce încet, privindu-mă fix, încercând să arate ameninţător, dar eşuând lamentabil.

- Ia-ţi labele jegoase de pe mine! Nu eşti poliţai.

- Ai auzit vreodată de arestări operate de cetăţeni?

Mă dau înapoi şi închid poarta. Ei, şi-acum? Să-l invit înăuntru ca să pot telefona la poliţie?

Apucă strâns o bară din gard; clar, nu merge nicăieri fără să se lupte. Rahat. Ce să fac - să-l târăsc în clădire, zbătându-se şi ţipând? Nu prea am chef să agresez copii şi deja sunt pe teren legal nesigur.

Aşa că suntem într-un punct mort.

Mă rezem de poartă.

- Spune-mi o singură chestie.

Arăt peretele.

- *De ce?* De ce o faci?

Pufneşte.

- Aş putea să-ţi pun dracului aceeaşi întrebare.

- Despre ce?

- Despre faptul că-i ajuţi *pe ăia* să rămână în ţară. Să ne ia slujbele! Să ne ia casele! Să ducă lucrurile dracului de râpă pentru noi toţi!

Râd.

- Vorbeşti ca bunicu-meu. *Ăia* şi noi. Ăsta e genul de abureală din secolul douăzeci care a ruinat planeta. Crezi că poţi să construieşti un gard în jurul ţării ăsteia şi să uiţi pur şi simplu de tot ce-i afară? Să desenezi o linie artificială pe o hartă şi să spui: oamenii dinăuntru contează, oamenii din afară nu?

- Oceanul n-are nimic artificial.

- Nu? Le-ar face plăcere să audă asta în Tasmania.

Se uită urât la mine, dezgustat. Nu e nimic de comunicat, nimic de înţeles. Grupul parlamentar anti-refugiaţi vorbeşte totdeauna despre *păstrarea valorilor noastre comune*; asta e destul de ciudat. Iată-ne, doi anglo-australieni - probabil chiar născuţi în acelaşi oraş - şi valorile noastre n-ar putea fi mai distincte nici dacă am veni de pe planete diferite. Zice:

- Nu noi le-am cerut să se prăsească precum viermii. Nu e vina noastră. Aşa că de ce i-am ajuta? De ce am suferi *noi*? N-au decât să se care dracului şi să moară. Să se înece în rahatu' lor şi să moară. Asta cred eu, okay?

Mă îndepărtez de lângă poartă şi-l las să treacă. Traversează strada, apoi se întoarce să ţipe obscenităţi. Merg înăuntru şi aduc găleata şi peria de sârmă, dar până la urmă nu fac decât să mânjesc peretele cu vopsea udă.

Când îmi conectez computerul lap-top la aparatul din birou nu mai sunt furios - nici măcar deprimat; pur şi simplu sunt toropit.

Doar ca să fie tacâmul complet într-o seară perfectă, la jumătatea transferului unuia dintre dosarele mele se întrerupe curentul. Stau în întuneric timp de-o oră, aşteptând să văd dacă va reveni; dar nu vine, aşa că plec pe jos spre casă.

• • •

Lucrurile merg spre bine; nu e nici o îndoială în privinţa asta.

Legea Allwick a fost respinsă - iar Verzii au un nou lider, aşa că pentru ei încă mai sunt speranţe.

Jack Kelly este în închisoare pentru contrabandă cu arme. Drăgălaşii de la F.A. tot îşi mai lipesc afişele idioate - dar există un grup de studenţi antifascişti care-şi petrec timpul liber rupându-le. De când Ranjit şi cu mine am adunat destui bani pentru un sistem de alarmă, pereţii n-au mai fost mâzgăliţi. Şi în ultima vreme chiar şi scrisorile de ameninţare s-au rărit.

Loraine şi cu mine ne-am căsătorit. Suntem fericiţi împreună şi fericiţi cu serviciile noastre. Ea a fost avansată şefă de laborator, iar lucrul la *Matheson & Singh* e într-o expansiune explozivă - chiar şi acela care aduce bani. Zău că n-aş putea să-mi doresc mai mult. Câteodată discutăm despre adoptarea unui copil, dar adevărul e că n-avem timpul necesar.

Nu vorbim prea des despre noaptea când l-am prins pe tipul acela. Noaptea în care centrul oraşului a fost cufundat în întuneric timp de şase ore. Noaptea când probele medico-legale care umpleau câteva congelatoare s-au degradat. Loraine refuză să susţină vreo teorie paranoică în privinţa asta; dovada s-a dus, zice ea. Speculaţia e inutilă.

Eu totuşi mă întreb, câteodată, cam câţi oameni s-ar putea să aibă exact aceleaşi opinii ca puştiul răzgâiat. Nu în termeni de naţiuni, nu în termeni de rasă; dar oameni care şi-au marcat chiar propriile vieţi pentru a face separarea *noi* şi *ăia*. Care nu sunt bufoni în bocanci militari, defilând pentru camerele TV; care sunt inteligenţi, plini de resurse, prevăzători. Şi tăcuţi.

Şi mă întreb ce fel de fortăreţe îşi construiesc.

Traducere de Florin Pâtea

S-a pierdut un suflet...

Păşeam pe stradă, purtând sub braţ mapa în care odihnea manuscrisul primului meu roman, absent la ceea ce se petrecea în jur, cu gândul zburându-mi aiurea, ba la redactorul care se opusese publicării lucrării mele, ba la deznădejdea ce avea să cuprindă din nou familia, ba la...

M-am împiedicat de ceva, nu ştiu de ce şi nici nu m-a interesat prea tare; am căzut, mapa mi-a zburat, s-a deschis, şi foile de hârtie s-au împrăştiat. Trecătorii s-au oprit pentru o clipă să mă privească, dar numai pentru o clipă, după care şi-au continuat drumul cu impasibilitate; eram un nimeni şi nu meritam vreo atenţie. Atitudinea lor nu m-a surprins, aproape că nici nu am luat-o în seamă; în ultimul timp, răutatea şi aroganţa oamenilor au crescut considerabil... Am pornit să-mi strâng foile, la fel de absent.

Deodată însă ochii mi-au căzut pe una din coli. Iar ceea ce am văzut m-a trezit din reverie: în locul cuvintelor înşirate pe rânduri drepte, aşa cum le dactilografiasem, trona, exact în mijlocul foii, următoarea frază:

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

M-am frecat la ochi, am clipit buimăcit şi am privit din nou coala ce-o ţineam în mână. Ciudatele fraze erau tot acolo!

M-am aplecat şi am mai cules o foaie. Aceeaşi frază:

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

Mâna a început să-mi alerge cu repeziciune pe asfalt, adunând foile. Iar ochii-mi citeau aceleaşi cuvinte:

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

Era imposibil ca eu să fi scris aşa ceva! Gândul mi-a fugit la paginile care rămăseseră în mapă. Le-am scos cu febrilitate şi le-am privit. Stupoare!

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

Ce putea să însemne asta!? Oare sub ochii redactorului ce spusese cu atâta convingere „Nu!" se arătaseră tot aceste cuvinte?!

Trebuia să mă duc înapoi, să-l întreb, să-mi liniştesc sufletul...

Am făcut cale întoarsă, aproape alergând spre editură. Scările până la cel de-al patrulea etaj le-am urcat în fugă, fără a mai avea răbdarea de a aştepta liftul.

Mi-am tras sufletul o clipă în faţa uşii secretariatului, am bătut şi am intrat.

- Da, vă rog!? mă întrebă secretara, apoi, recunoscându-mă: Ai uitat ceva?

- Vreau să vorbesc cu domnul redactor...

Probabil mi-a citit răvăşirea pe chip, căci şi-a înghiţit cuvintele de refuz şi s-a ridicat de la birou.

- Un moment, să te-anunţ...

A intrat şi a închis uşa capitonată în urma ei. Parfumul fin mi-a gâdilat nările şi, pentru moment, imaginea sânilor ei goi şi ascuţiţi sub bluza semitransparentă, mi-a zdruncinat tabloul realităţii... Însă frazele acelea mi-au revenit în minte:

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

Ce reprezenta oare şi, mai ales, când apăruse acolo?! Am întredeschis încet mapa şi am privit o foaie, la întâmplare. Cuvintele erau tot acolo:

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

Secretara a ieşit, purtând pe chip o mimă de regret.

- Îmi pare rău, zise, însă domnul redactor-şef este ocupat pentru cincisprezece minute. Dar... dacă doreşti să îl aştepţi, te rog să iei loc...

I-am privit coapsele unduindu-se în momentul în care se aşeză, închipuindu-mi carnea tare încordându-se ademenitor sub fusta deosebit de scurtă, strânsă pe trup până la refuz. „Ah, ce femeie!" - mi-am zis în gând. I-am mulţumit şi m-am aşezat în fotoliul pe care mi-l indicase, la câţiva paşi în faţa biroului ei.

Ochii mi-au fugit instantaneu spre picioarele bronzate, lungi şi ademenitoare. Poziţia în care mă aflam mi le dezvelea privirilor aproape în întregime. „Ce ai, omule?!" - m-am mustrat în gând. „Doar ai familie acasă... şi nu uita că eşti aici pentru cu totul altă treabă!".

S-A PIERDUT UN SUFLET.
GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ
SUBSTANŢIALĂ!

Iar nenorocitele-astea de cuvinte! De unde-or fi răsărit?!

Desen de Grosu Laurenţiu

Şi pentru ce..., pentru ce?!

- Despre ce tratează romanul tău?

Întrebarea mă luă pe nepregătite.

- Poftim...? am zis pentru a mai câştiga timp.

- ...Romanul tău, cărui gen literar aparţine?

- Poliţist, i-am răspuns.

- Oooo! s-a mirat ea, oferindu-mi imaginea unui sărut, cu buzele cărnoase şi deosebit de senzuale.

Privirea mi-a fugit iar sub masă, la picioarele care-şi schimbau acum poziţia.

- Şi despre ce-i vorba în el?

- *S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, R E C O M P E N S Ă SUBSTANŢIALĂ!*

Vorbele mi-au ieşit din gură fără să vreau şi m-am simţit de parcă nici nu le rostisem eu, de parcă aş mai fi avut în mine o fiinţă, care încerca să iasă la suprafaţă. „Ce naiba se petrece??!"

- În sfârşit, rosti ea, ridicându-se. În sfârşit, AŢI venit!

Am remarcat imediat că devenisem, brusc, o „persoană importantă". De asemenea, atitudinea femeii: până atunci distantă, oarecum rece, devenise dintr-o dată amabilă, citindu-se în gesturile ei dorinţa de a-mi fi pe plac.

- Dar de ce nu aţi spus de la început?!... Sau... poate aţi dorit să ne puneţi la încercare!?...

Zâmbetul ei era numai dulceaţă.

- Domnul Villarrd vă stă la dispoziţie...

„Domnul Villarrd?! Care dracu' domn Villarrd, când pe redactor îl cheamă Ungureanu?!! Ce-nseamnă tot bâlciul ăsta?!!!"

M-am ridicat şi am urmat-o. A deschis repede uşa capitonată şi s-a retras în grabă, făcându-mi loc să trec.

- Dânsul este..., încercă să explice, dar bărbatul de la birou o întrerupse la jumătatea frazei, pe un ton care nu admitea replică.

- Ştiu cine este! Şi doar ţi-am spus să nu fiu deranjat!!

Nu făcea altceva decât să citească un ziar.

Secretara nu se arătă intimidată, aşa cum mă aşteptam, ci îşi continuă fraza începută:

- ...TRIMISUL!

Atitudinea lui Ungureanu-Villarrd se schimbă instantaneu. Se congestionă la faţă şi broboane de sudoare îi punctară fruntea şi gâtul gras, de om trăit bine. Ridicându-se în picioare, îmi arătă, printr-un gest larg, un fotoliu uriaş. M-am aşezat, fără să fac nazuri, după care s-a reaşezat şi el. Ceva ciudat se petrecea în jurul meu...! Am luat hotărîrea să nu părăsesc acea cameră decât în momentul dezlegării misterului.

Uşa s-a închis în urma secretarei fără nici un zgomot.

- Domnule..., încercă redactorul să deschidă discuţia.

Am decis că era mult mai bine să joc cartea contraatacului. Nu aveam nimic de pierdut, aşa că l-am întrerupt fără remuşcare, realizând, după atitudinea afişată, că în faţa lui trebuie că treceam drept o persoană de temut.

- Villarrd, ce înseamnă asta?! Unde ţi-e vigilenţa?!

L-am văzut cum păleşte şi se afundă şi mai adânc în fotoliul din spatele biroului somptuos.

- Eu... eu..., se bâlbâi el, dar nu i-am dat răgaz.

- A trebuit să vin de trei ori aici, şi de nu-mi declinam tot eu identitatea, nu m-ai fi băgat în seamă! De unde atâta indolenţă? Răspunde!

- Domnule, dar... nu am avut de unde să ştiu că tocmai Domnia-Voastră sunteţi...

„Doamne, acum e-acum!" - mi-am zis în gând. „Nu mă lăsa!".

Am băgat mâna în mapă şi am scos manuscrisul. I l-am aruncat în faţă, pe birou. Frazele se aflau acolo, pe fiecare pagină:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI,

RECOMPENSĂ SUBSTANŢIALĂ!

S-a îngălbenit de tot. Mâinile au început să-i tremure cu putere şi, pentru ca eu să nu observ, le-a ascuns sub birou. Mişcările îi deveniră convulsive şi respiraţia grea.

Aici se petrecea ceva cu adevărat grav! Era vorba, probabil, de vreo organizaţie secretă, în care ierarhia nu constituia un lucru cu care să se glumească. Din punctul ăsta de vedere... o puteam ţine tot aşa!

- Vreau să ştiu tot ceea ce s-a petrecut aici în ultimul timp! Tot!

- Din... din momentul plecării... predecesorului Domniei-Voastre, sau... de când am trimis ultimul raport? mă întrebă, poticnindu-se.

- Ridică-te în picioare când îmi vorbeşti! Şi dă-i drumul!

Ochii îi străluceau înnebuniţi când a părăsit fotoliul şi a venit în faţa mea. Eram tare curios să aflu ce se întâmpla, de fapt, sub masca unei edituri particulare...

- Cum am scris şi în ultimul raport...

- Villarrd, am strigat, băgându-i şi mai mult frica în oase, termină cu introducerile astea tâmpite şi treci direct la obiect!

- Da... Da, domnule... Într-adevăr, în ultimul timp, aici lucrurile merg cam prost, căci, ştiţi şi Domnia-Voastră, a avut loc o schimbare uriaşă, care a îndreptat multe suflete spre... (Şi-a ridicat ochii în sus şi pe faţă i-a apărut un rictus înfricoşător; m-am cutremurat observându-l, însă m-am stăpânit, realizând cu stupoare că se referă la Dumnezeu! Şi iar m-am cutremurat.) Ne e din ce în ce mai greu să-i stăpânim pe cei recrutaţi deja, cât despre ceilalţi, care trebuie acaparaţi, vă rog să mă credeţi că ne este enorm de greu! Ne-ar mai fi necesare forţe, cincisprezece într-o reţea... nu mai putem face faţă! Noi ne străduim, dar...

- Taci! i-am retezat-o tăios. Am văzut eu cum te străduiai!

Am luat o înfăţişare preocupată. Mintea îmi lucra cu febrilitate, încercând să pătrundă taina; iar singura concluzie valabilă pe care-o puteam trage era că bărbatul din faţa mea şi femeia de dincolo nu erau altceva decât... diavolii! Cuvântul mă înspăimântă şi mai tare, din momentul în care mintea l-a acceptat ca atare. Mă trecu un fior din cap până-n picioare, şi ştiu că am făcut risipă de voinţă pentru a-l stăpâni. Se impunea să joc în continuare tare, să nu-i dau timp de gândire, căci dacă făceam vreo greşeală...!

- Va trebui să vă întoarceţi! i-am zis, folosind acelaşi ton rece, pătrunzător. Va veni în locul vostru o altă echipă, mai bine antrenată şi cu o dorinţă mai mare de a executa ce li se cere...! De când sunteţi aici? am riscat o întrebare.

- De douăzeci de ani...

- Douăzeci de ani..., l-am îngânat, păstrând răceala în glas, dar cutremurându-mă în fundul sufletului. Aţi devenit prea comozi în douăzeci de ani..., mult prea comozi...!

Nu mai scotea nici un cuvânt. Doar privea în gol şi tremura în faţa mea.

- Cheamă-ţi toată echipa aici! Acum! i-am ordonat.

S-a deplasat spre birou şi s-a aplecat deasupra suportului cu creioane. A scos unul din ele şi a rostit, cu glas întretăiat, o comandă:

- Villarrd convoacă echipa! Prezentare imediată!

Introduse iar creionul în locaşul lui şi reveni în faţa mea. Fără a se deschide uşa, secretara apăru în spatele lui, arborând aceeaşi atitudine de respect faţă de mine. După mai puţin de un minut, în jurul lui Ungureanu-Villarrd se strânseseră nouă bărbaţi şi cinci femei. Erau acum toţi cincisprezece.

M-am ridicat şi eu în picioare. I-am privit încruntat, pe fiecare în parte.

- Ce înseamnă debandada asta?! Cât timp vă era necesar să fiţi aici?! Ascult!?

Tăcerea devenise apăsătoare. La fel şi nesiguranţa mea, căci se părea că pusesem o întrebare fără acoperire.

- Răspunde-ţi! La cât timp trebuia să vă prezentaţi în faţa lui Villarrd, în urma apelului său?!

Paisprezece voci murmurară, făcându-mă să răsuflu uşurat:

- Trei secunde...

- Iar vouă, puturoşilor, v-a trebuit un minut!! Ce-nseamnă asta?! Puteţi să-mi spuneţi?!!

- Domnia-Voastră..., încercă secretara.

- Gura! Vă veţi întoarce imediat înapoi! Va veni o altă echipă...

Le-am citit spaimă în priviri. Deci nici chiar dracilor nu le e bine în Iad...

- Domnia-Voastră..., se auzi timid glasul lui Villarrd.

- Spune!

- Transferul...

- Ce-i cu el?! l-am întrerupt, punându-mă în gardă.

- ...trebuie pregătit cu minuţiozitate, iar asta ia timp... Ne e necesară cel puţin o săptămână... Şi-n toată această perioadă, cine se va ocupa de sufletele în lucru?!

- Eu! i-am răspuns, dându-mi seama că începusem să alunec pe o pantă foarte primejdioasă. Sau nu ai încredere în forţele mele?!

- Ba da! Ba da! mă aprobă repede. Prea repede, chiar. Atunci..., noi începem!

- Staţi aşa! i-am oprit.

Trebuia să existe şi o cale de a părăsi lumea oamenilor instantaneu, căci dacă exista forţa Iadului, însemna că exista printre noi, oamenii, şi forţa lui Dumnezeu, iar când cele două forţe se întâlneau, diavolii trebuiau să aibă o modalitate de a se retrage rapid, aşa că am riscat din nou...

- Vreau să vă întoarceţi *imediat*! am rostit clar, răspicat, făcându-i să îngheţe.

- Nu...!! Ah, nu...!! Nu!!! se auziră şoapte înspăimântate.

- Aşa ceva ne va stoarce de puteri...!! Vor fi necesari ani să ne revenim... Nu ne puteţi face asta!?

Era vocea lui Ungureanu-Villarrd.

- Tu să taci! i-am strigat. Mai ai tupeul să vorbeşti, după ce că nu ţi-ai îndeplinit sarcinile?!! Hai, fără comentarii, executarea!!

Chipurile le deveniră deodată albe, şi m-am întrebat dacă nu cumva aveam să dau greş până la urmă. Nu-mi făceam nici un fel de iluzii în

legătură cu ceea ce m-ar fi aşteptat pe tărâmul lor, în caz că eram descoperit. Dar intrasem în horă şi trebuia să joc! Un gând mi-a străbătut deodată mintea: ce-ar fi dacă...?!

- Tu! am îndreptat un deget spre secretară. Rămâi aici!

I-am observat licărul de mulţumire din priviri şi mişcările lascive ale coapselor, ca o promisiune, când se îndepărtă de ceilalţi. O adevărată diavoliţă!

Apoi vederea mi-a fost atrasă de chipurile în continuă transformare. Mai întâi feţele le-au devenit pământii, au început să se acopere cu păr, încet-încet cornițele au prins să-şi arate vârfurile ascuţite, hainele au început să cadă, cozile să se desfăşoare, unghiile să crească, urechile să se alungească, colţii să depăşească buzele negre şi groase, copitele să tropăie uşor... Şi în final, după numai câteva zeci de secunde, în faţa mea se aflau paisprezece draci în carne şi oase!

Faptul ar fi trebuit să mă înspăimânte, dar, contrar aşteptărilor, o bucurie sadică îmi cuprinse sufletul, ştiind că trimit înapoi în Iad o duzină şi jumătate de lighioane.

Tropăitul deveni insuportabil. O ceaţă întunecată, difuză, venind parcă de pretutindeni, învălui întreaga cameră. Fără să-mi dau seama, m-am strâns mai tare în fotoliu.

O explozie puternică mă făcu să-mi duc palmele la urechi şi să închid ochii. Un miros fetid îmi izbi nările, dar, din fericire, nu dură mult. Plămânii mi se umplură din nou cu aer proaspăt şi am ridicat pleoapele. Fiinţele Iadului dispăruseră.

Atunci mi-am adus aminte de secretară. M-am întors spre ea. Mi-am dat seama imediat că hotărîrea de a o opri avea să-mi fie fatală. Inima mi se strânse, şi de data asta n-am mai putut reţine fiorul de groză ce-mi străbătu trupul.

Diavoliţa ţinea între degete o pagină din manuscrisul romanului meu. Şi-n lumina puternică ce răzbătea prin fereastră, am observat dispariţia mesajului ce declanşase această poveste! În locul lui, caracterele se înşirau aşa cum le dactilografiasem eu...

- Ha, ha, ha, ha... Ha, ha, ha, ha, ha...!!

Râsul ei îmi îngheţă sângele în vine. „Doamne, ajută-mă!" am murmurat pierdut.

Puse foaia pe masă şi mă privi.

- Eşti un muritor, nu-i aşa?

Am tras adânc aer în piept şi i-am răspuns:

- Da.

„Fie ce-o fi!", mi-am zis, resemnându-mă.

- De ce m-ai oprit aici?

Întrebarea mă blocă. Îmi trebuiră câteva clipe să-mi revin şi să decid că nu mai am ce pierde dacă-i spun adevărul.

- Pentru că... am vrut să te văd goală!

- Ha, ha, ha, ha... izbucni ea în râs, dar de data asta sunetele fură cristaline, moi, emanând o căldură ciudată.

- Bine, fie! Dorinţa îţi va fi îndeplinită...

Şi reveni în faţa mea. Fără să mai scoată vreun cuvânt, începu să-şi descheie bluza. Cheful de a o vedea goală îmi dispăruse complet, dar acum mă aflam la dispoziţia ei şi trebuia să mă conformez.

Desfăcu şi ultimul nasture, dar nu dezbrăcă pânza subţire. Avea, într-adevăr, sâni minunaţi...! Duse mâinile la spate, trase fermoarul fustei, şi bucata minusculă de ţesătură căzu la picioarele ei. Nu mai purta nimic pe dedesubt, dar faptul nu mă mai impresionă deloc. Lăsă şi pantofii cu tocuri înalte şi, în final, scoase bluza...

Gura mi se căscă de încântare şi inima mi se umplu de bucurie. M-am ridicat din fotoliu, pentru a cădea în genunchi în faţa ei.

O pereche de aripi albe, uşoare, se desfăşurară în toată splendoarea, iar chipu-i atât de gingaş îi fu încadrat de o aureolă strălucitoare...

Aveam în faţa mea un înger! Eram salvat! Salvat! Salvat!

Pavel D. Cătălin ✍

ILARION CALCIU - „Ruleta" mi s-a părut interesantă. Mai trimiteţi-ne şi altceva.

CĂTĂLIN FLORIN DOGARU - Am reţinut „Sfârşit de viaţă".

SANDRU CRISTIAN - Cele două proze sunt foarte promiţătoare. Aştept şi ceva publicabil.

CONTACTE INTERNAŢIONALE

Daryl F. Mallett, Editor, SFRA Review 11461 Magnolia Avenue, no.251 Riverside, California 92505, USA

OVIDIU MANCAS - Intenţie şi idee tocite până la refuz în "epoca de aur". Mai multă atenţie la stil ("trecură în neştire câteva zeci de secunde" este un exemplu minor).

CRISTIAN N. - (Bucureşti) Mulţumesc pentru materialele trimise. Sunt publicabile, de asemenea, s-ar putea găsi câteva dintre numerele mai vechi din revistă. Un singur impediment (major): Lipseşte adresa pe care să le expediem

TEODORU SOREL - (Brăila, str.Ardeal, nr.26, bl.12, sc.3, apt.28, cod 6100) Doreşte să cumpere numere mai vechi ale

POŞTA REDACŢIEI

Colecţiei de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice (3, 4, 11, 43, 57, 100, 139, 140, 144, 151, 166, 192, 219, 226, 306, 320, 322, 380-382, 387-389, 392-395, 397, 398, 400, 401, 403, 410, 415, 416, 418, 421, 431, 450, 451, 457-459). Mulţumiri pentru aprecieri. În privinţa lui 501, poate te ajutăm.

MICLAUS CIPRIAN - Dintre numerele solicitate poate găsim câte ceva. (Almanahul *Anticipaţia* 1993 nu-l mai avem). În privinţa textului trimis, dimensiunile lui sunt prea reduse pentru a face o analiză cât de cât obiectivă asupra posibilităţilor tale de scriitor. În sine, este o simplă idee (nici ea nouă), care n-a fost deloc "îmbrăcată" în haine literare. Aştept să te ţii de promisiune şi să mai citesc şi altceva.

MESTECĂNEANU GEORGE - Str. Livezilor, bl.6, sc.A, ap.3, cod. 0300, Piteşti, Jud. Argeş - adresă de contact a cenaclului nou înfiinţat „STARPIT 2020".

Mihai Dan Pavelescu ✍

RomCon '93

Ploieşti. Cenaclul "Quo Vadis". 22,23,24 octombrie a.c. Romcon '93 sub 'titulatura" ambiguă de PLOCON. Ce plocon, care plocon? - nici un plocon - nu degeaba "gazda" era oraşul patimilor trecerii prin această lume a lui Caragiale. „Dar nu teatru."

Se pare că un plocon a existat totuşi, fiindcă Ministerul Tineretului şi Sportului a sponsorizat prin FNTSF masa şi cazarea, dând astfel şansa de a participa şi unor delegaţii de tineri creatori şi fani din ţară.

Invitaţi speciali: ministrul susmenţionatului minister, domnul Alexandru Mironov, oficialităţi locale, conferenţiari universitari şi membrii ai Academiei, scriitori profesionişti şi artizani, traducători, editori, redactori de la diferite publicaţii şi diferite posturi de radio din Capitală şi din restul ţării,Televiziunea, organizatori şi animatori ai diferitelor organizaţii juridic confirmate de profil (FNTSF, ProconSF, ARSfan, ACSF, ACFSF-Ploieşti), fani. Aici ar trebui să urmeze o listă (prea lungă) de nume cunoscute celor preocupaţi de acest fenomen socio-cultural.

În bătaia reflectoarelor, scriitorul american, domnul Norman Spinrad - şi doamna N.Lee Wood. Scriitorul a răspuns vreme de ore în şir la diferite întrebări puse din sală, a dat interviuri şi a semnat autorgafe pe recenta sa carte, tradusă şi editată de editura Nemira - *Maşinăria Rock and roll*, din al cărei melanj de freudism social, sociofictiune şi tehnocratism încearcă să transpară o imagine a unei anumite lumi americane generată de „zona" *Flower Power* şi *Hippy*, trecând prin diferite curcubee "socialiste" sau "revoluţionare" ale "Main Generation" pentru a explica fantezist o traumă în contextul Rock-maniei polifonice de azi - ca fenomen socio-politico-cultural urcând din underground, cam buimac şi clătinându-se năuc de droguri, băutură, muzică şi sex, dar ajungând totuşi destul de debordant până chiar la tarabele tribunelor politice şi oficiale. Caracterul trivial al unora dintre pasaje trimite cu gândul la o *Tristessa* recomandată de editură cititorilor peste 18 ani, iar de mine, mai degrabă, „copiilor" de peste 40, cu preocupări de istorie, psihologie socială şi, esenţial, cazuistică *Interpol*.

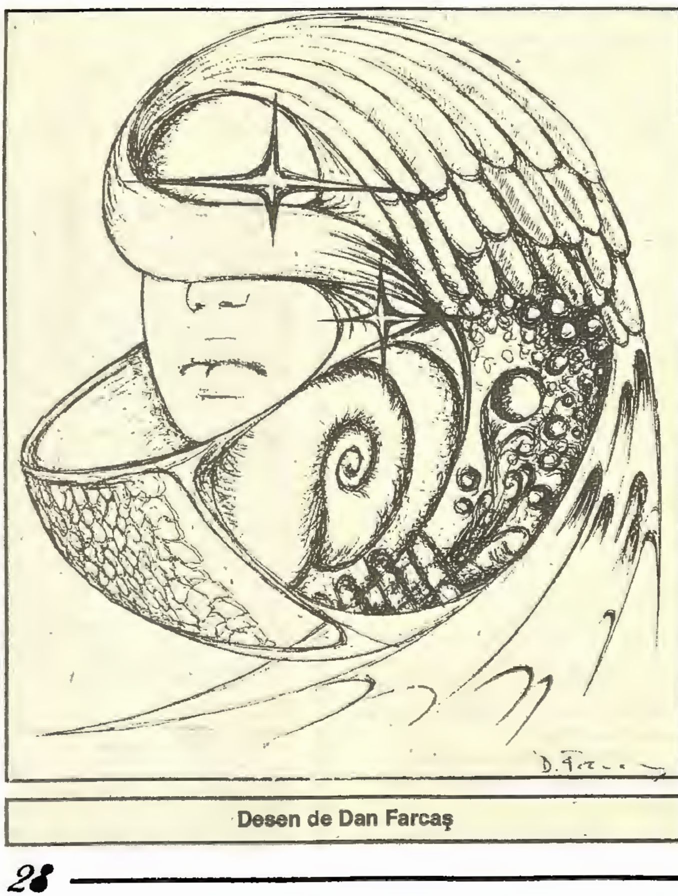
La RomCon, dialogul cu publicul prezent în sală s-a purtat pe temele mult mai ortodoxe ale cuceririi şi colonizării spaţiului cosmic, protestului ecologist împotriva poluării şi succedaneelor civilizaţiei lumilor în explozie demografică şi privitor la diferite "topuri" personale şi oficiale privind creaţia artistică şi alţi autori şi artişti SF.

La concursul de literatură şi grafică pe tematică SF organizat cu acest prilej premiile au fost finanţate de Ministerul Tineretului şi Sportului, FNTSF, organizatori, edituri şi publicaţii. Lista lor completă va fi publicată, probabil, în diferite fanzine şi Jurnale ce vor apare mai repede decât acest text.

Standuri de carte SF. Expoziţie de grafică. Videotecă şi o serată cu caracter de serbare populară disco.

În privinţa experienţei de organizare şi psihologie a grupurilor acumulată de Romconuri, consemnez, în vederea stabilirii de către viitorii organizatori ai Euroconului '94 de la Timişoara a scenariului optim de desfăşurare a întâlnirilor, ca o alternativă la atmosfera festivistă şi cu multe activităţi consecutive la scurt timp una după alta, adunările cu toţi participanţii caracterizând vechile întruniri cu "caracter naţional" silindu-se să umple vremea întregii reuniuni, că s-a vădit mult mai interesantă, lucrativă şi relaxantă adoptarea tacticii mai multor activităţi paralele, cu spaţii "aerate" între ele, care permite formarea de grupuri mici, mai cooperante, împrejurul personalităţilor, persoanelor şi subiectelor de care sunt în mod special interesate, ceea ce duce la o scădere a tensiunilor negative şi la posibilitatea unui dialog mai natural şi mai puţin dizarmonic între participanţi.

Mihail Grămescu

Desen de Dan Farcaş

HARLAN ELLISON

De la A la Z în alfabetul de ciocolată (I)

(Harlan Ellison este, probabil, figura cea mai insolită a SF-ului anglo-saxon; unul din promotorii **new wave**-*ului din anii '60, câştigător a 3 premii Nebula şi 7 Hugo pentru prozele sale scurte, el a atras atenţia şi prin excentricităţile sale şi limbajul colorat folosit adesea. Textul de faţă, apărut în numărul special al revistei* **Fantasy and Science Fiction Magazine** *dedicat lui Harlan Ellison, a fost scris... în vitrina unei librării de cărţi SF, unde Ellison a fost „expus" timp de o săptămână, în 1976.)*

A de la ATLANŢI

Savanţii lor preziseseră cutremurul; trecuseră deja două secole de zguduituri înspăimântătoare. Cu ajutorul geneticii, ei au început pregătirea pentru viaţa în ocean. Continentul n-ar fi fost pierdut, ci doar abandonat. Generaţii întregi, omenirea avea să caute Atlantida „pierdută", fără să-şi dea seama că atunci când pământul se despicase şi flăcările subterane pârjoliseră câmpiile, atlanţii aveau deja bronhii şi membrane respiratorii. Krenoa: capitala Atlantidei subacvatice. Ascunsă în siguranţă pe fundul fosei Maracot. Turnuri de profir şi adamantină luminate de flăcări pâlpâitoare, ziduri din alge şi vareci transformaţi chimic pentru a-şi mări flexibilitatea şi rezistenţa, poduri plutitoare şi şosele scânteietoare. Krenoa: frumuseţe mai presus de orice închipuire. Şi, zăcând într-o piaţă publică, un enorm conteiner din plumb, fisurat, care conţine bezna. Un obiect străin, azvârlit în Krenoa de undeva de sus. Priviţi acum Atlantida! Ochi albaştri, mari, cu expresii blânde şi înţelepte. Ochi ficşi, morţi... Ceea ce Dumnezeu şi Natura n-au putut distruge, au făcut moştenitorii Pământului.

B de la BREATHDEATH (Răsuflarea morţii)

Îi aşteaptă atunci când ies în spaţiul cosmic. Creşte pe aproape fiecare planetă, cu excepţia Pământului, fiind la fel de banală ca şi bălăria. Floarea este micuţă, neagră, cu bulbul roşu şi moale. Sporii ei împânzesc atmosfera planetelor care ocolesc sori galbeni sau tăciuni stinşi. Atunci când vânturile se domolesc, sporii se depun. Dar şi atunci vor putea ucide. Este o floare încântătoare. Dacă-i priveşti centrul cu atenţie, poţi vedea o mulţime de lucruri ciudate. Până când, datorită anevrismului, ţâşneşte sângele. Pe sistemul planetar al unei stele îndepărtate există o rasă care crede că floarea poate fi culeasă, dizolvată în anumite sucuri şi consumată. Ei cred că oferă viaţă fără de moarte. Până acum n-a încercat nimeni. Ea aşteaptă.

C de la CUSHIO

Când avea zece ani, a fost răpit de o creatură despre care se credea că dispăruse de mii de ani. Au ucis fiara şi au expus-o în mijlocul celui mai mare muzeu din lumea lor. Băiatul a fost dus la Regenerare, unde l-au reconstruit cu organe de maşini şi lucruri moi care fuseseră carne în alte corpuri. A crescut pe jumătate om, şi de aceea n-a înţeles niciodată ce vor oamenii. L-a ucis pe primul când avea cincisprezece ani. La douăzeci şi unu de ani stăpânea continentul cu o trupă de mercenari tot atât de cruzi cât şi el. La treizeci de ani, a ieşit cu o flotă în spaţiu, lăsând în urmă moarte, oraşe şi planete jefuite. Un traseu de ruine şi morminte. L-au oprit pe lângă Aldebaran, iar spaţiul s-a umplut de fragmente de epave dincolo de limitele celor mai sensibili senzori. L-au capturat viu, l-au pus în ambră şi l-au expus pe planeta de origine, urmărit de camere TV care nu-l scapă niciodată de sub supraveghere. Şi acolo stă, pentru totdeauna. Regeneratorii din lumea sa şi-au făcut bine meseria. Va trăi veşnic. Iar mamele care nu-şi pot adormi copiii, invocă numele lui Cushio. Ele spun: „Dacă nu eşti cuminte vine Cushio şi te ia". Copiii sunt prea mici ca să ştie că asta nu se va întâmpla niciodată.

D de la DIKH

Este bolnav. Îşi scrie cărţile la nivelul cel mai de jos al unui labirint de peşteri. Cărţile lui sunt pline de lucruri despre care nimeni nu doreşte să afle ceva. Lucruri demente. Acum mulţi ani, a fost o ciupercă, dar până şi şopârlele micuţe care au venit să-i hrănească trupul nu şi-au dat seama că, o dată, fusese om. Dacă ar trăi pe o insulă pustie, şi-ar scrie poveştile îngrozitoare şi le-ar trimite în sticle pe ocean. Dar acolo, în peştera cea adâncă, nimeni nu citeşte un cuvânt din ceea ce a zgâriat cu aşchii de cremene muiate în sânge de reptilă, pe pereţii care coboară în străfundurile pământului.

Într-o bună zi, când va fi nevoie de fosile pentru a extrage combustibilul, unul din pereţii peşterii sale va fi străpuns şi se vor găsi cărţile scrise pe ziduri fără sfârşit. Tot acolo se va găsi şi creatura aceea cu chip chinuit, crescând în solul jilav al lumii subterane.

E de la ELEVATOR PEOPLE (Oamenii lifturilor)

Ei nu vorbesc niciodată şi nu te pot privi în ochi. În Statele Unite există cinci sute de clădiri ale căror lifturi coboară mai jos decât subsolul. când apeşi pe butonul „Subsol" şi ajungi la destinaţie, mai apasă de două ori pe acelaşi buton. Uşile ascensoarelor se închid, auzi ţăcănitul unor contacte şi cobori în caverne. Şansa nu este de partea celor care au apăsat de prea multe ori pe butonul periculos. Au fost sechestraţi de locuitorii cavernelor, care i-au tratat. Acum călătoresc prin lifturi. Nu vorbesc niciodată şi nici nu te privesc în ochi. Privesc cifrele care se aprind şi se sting, mergând în sus şi-n jos chiar după căderea nopţii. Hainele le sunt curate. Există un aspirator special pentru treaba asta. O dată, i-am prins unuia privirea şi ochii îi erau plini de ţipete. Londra este un oraş plin de trepte înguste, dar sigure.

(Va urma)

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

TUNELUL TIMPULUI (V)

(Urmare din numărul trecut)

1953

Aniversări

- La 6 iunie se naşte, la Craiova, Radu HONGA (pseudonimul lui Teodor Piţigoi). Debutează în anul 1971 în paginile C.P.S.F. Este cunoscut mai ales pentru ciclul de povestiri "Aventurile lui Theodore".

- Tot la Craiova, şi tot în luna iunie (1), se naşte Marius STĂTESCU. De profesie inginer electronist, cultivă cu precădere povestirea "hard science". Din bibliografia sa amintim "Altarele cubice" (1977), "Planeta uitată" (1977) şi, apărută mai recent, povestirea "Într-o zi voi dori să fiu inorog..." (1990).

Apariţii editoriale:

- STATELE UNITE: Paul ANDERSON - "Delenda Est" (episodul IV din ciclul "Patrula timpului), "When Half Gods Go", "Night Piece" şi "Three Hearts and Three Lions". Isaac ASIMOV - "The Caves of Steel" (trad. "Cavernele de oţel"), "Belief" şi "Sally" (trad. "Un automobil barează drumul"). Alfred BESTER - "The Roller Coaster", "Time is the Traitor" şi "Star Light-Star Bright". Ray BRADBURY - "A Sound of Thunder" (trad. "Detunătura"), "The Golden Apples of the Sun" (trad. "Merele de aur ale soarelui"), "The Whole Town is Sleeping" şi "And So Died Riabouchinska". Marion Zimmer BRADLEY debutează cu povestirile "Keyhole" şi "Women Only" publicate în revista "Vortex". Fredric BROWN (1906-1972) publică "Hall of Mirrors" şi "The Lights in the Sky Are Stars". Lyon Sprague DE CAMP publică culegerea "The Continent Makers and Other Tales of «The Viagens»", precum şi studiul "Science Fiction Handbook" (o a doua ediţie revăzută a apărut în 1975). Lester DEL REY - "A Pound of Cure", "And it Comes Out Here" şi "Attack from Atlantis". Philip K. DICK (1928-1982) - "Imposter", "Colony", "The Cosmic Poachers", "The Preserving Machine" (trad. "Maşina care îşi va aminti"), "Second Vanety", "Planet for Transients", "The Short Happy Life of a Brown Oxford" şi "The Defenders". Philip José FARMER - "Mother" (din ciclul "Strange Relations"), "Attitudes" (din ciclul "John Carmody"), "The Biological Revolt", "Moth and Rust", "Stranger Compulsion", precum şi poeziile: "Sestina of the Space Rocket" şi "Beauty in This Iron Age". Debutează James GUNN, licenţiat în literatură la North - Western University (lucrarea de diplomă a avut drept obiect de analiză proza SF publicată în revista "Dynamic SF") şi Tom GODWIN cu povestirea "The Gulf Between" publicată în "Astounding Stories". Charles HARNESS publică "Child by Chronos", "The Rose" şi "Flight into Yesterday". Robert A. HEINLEIN - "Project Moonbase", "Sky Lift", "Starman Jones" şi culegerea "Assignment in Eternity". Cyril M. KORNBLUTH - "The Syndic". Richard MATHESON - "The Desinheritors", "Mother by Protest", "Legion of Plotters", "The Last Day", "Disappearing Act" şi "Death Ship". Ward MOORE (1903-1978) - "Bring the Jubilee", "Loth" şi "Measure of a Man". Edgar PANGBORN (1909-1976) publică "West of the Sun", iar Eric Frank RUSSELL (1905-1978) - "Sentinel from Space", "Bitter End" şi "Boomerang". Robert SHECKLEY, aflat în plină efervescenţă creatoare, publică unele dintre cele mai reuşite povestiri, care îi vor consolida gloria şi-i vor aduce supranumele de "Swift al secolului XX": "Potential" (trad. "Potenţial"), "Ritual", "Keep Your Shape", "The Demons", "Fool's Mate", "Restricted Area", "Fishing Season", "One Man's Poison", "The King's Wishes", "The Seventh

Victim", "Warm", "Specialist", "The Last Weapon", "The Monsters" (trad. "Monştrii"), "Watchbird" (trad. "Pasăre de pradă") şi "Beside Still Waters". Clifford D. SIMAK publică "Way Station" (premiul "Hugo") şi Clark Ashton SMITH (1893-1961) scrie "Morthylla", ultimul episod al ciclului "Zotique" (iniţiat în... 1932! şi care cuprinde, în total, 17 titluri). Theodore STURGEON (1918-1985) publică celebrul său roman "More Than Human", precum şi câteva din cele mai reuşite povestiri: "The Touch of Your Hand", "Extrapolation", "And My Fear Is Great", "A Saucer of Loneliness", "The Dark Room", "The World Well Lost"; tot în acest an publică şi culegerea "E Pluribus Unicron". William TENN (pseudonimul lui Philip Klass) - "The Liberation of Earth". Jack VANCE îşi consolidează reputaţia de "creator de lumi imaginare" cu povestirile "Three-Legged Joe", "D.P.!", "Ecological Onslaught", "Four Hundred Blackbirds", "Sjamback", "Shape Up", "The Mitr" şi "Vandals of the Void". Alfred Elton VAN VOGT - "Universe Makers" (trad. "Făuritor de univers"). În acest an debutează şi Robert F. YOUNG.

- MAREA BRITANIE: Arthur C. CLARKE publică "The Childhood's End" (trad. "Sfârşitul copilăriei") , "The Nine Billion Names of God" (trad. "Cele nouă miliarde de nume ale Domnului") şi "Expedition to Earth". J.T. McINTOSH (pseudonimul lui James Murdoch MacGregor): "World Out of Mind", "One in Three Hundred" şi "Made in U.S.A.". Lui John WYNDHAM îi apar "The Kraken Wakes" (var. "Out of the Deeps"), "Time Stops Today", "Close Behind Him", "Reservation Deferred", "More Spinned Again", "Confidence Trick", "How Do Yo Do?" şi "A Stray from Cathay".

- FRANŢA: Jimmy GUIEN - "L'Univers vivant", "Hantise sur le monde", "Nous, les Marsiens", "La dimension X". RICHARD BESSIERE (pseudonim colectiv reprezentând rodul colaborării scriitorilor Francois Richard şi Henri Bessiere): "Croisiere dans le temps". Jacques STERNBERG publică culegerea "La géometrie dans l'impossible", iar VERCORS (pseudonimul lui Jean Bruller) prezintă piesa "Zoo ou l'Assasin philanthrope" (dramatizarea propriului roman "Animaux dénaturés", apărut în 1952; în trad. românească "Animale denaturate"). În colecţia "Anticipation" a editurii "Fleuve Noir" văd lumina tiparului câteva romane de Jean-Gaston VANDEL (un alt pseudonim colectiv pentru colaborarea Jean Libert & Gaston Vandenpahuize): "Frontieres du vide", "L'Agonie des civilisés", "Le soleil sous la mer", "Incroyable futur", "Attentat cosmique" şi "Pirate de la science".

- CHINA: debutează în plan literar SF ZHENG WENGUANG (n. 1929), astronom şi ziarist, cel mai cunoscut scriitor SF chinez.

- SPANIA: apare primul text purtând semnătura lui Eduardo TEXEIRA.

Periodice:

- În luna martie îşi încetează apariţia revista "FANTASTIC ADVENTURES", al cărei prim număr apăruse în mai 1939. Conducerea revistei a fost asigurată de Raymond A. Palmer, iar ilustraţiile copertelor purtau semnăturile lui Frank Paul, Leo Morey, Robert Fuqua, J. Allan St. John ş.a.

- În intervalul de timp februarie-noiembrie 1953 apare, sub conducerea lui Lester Del Rey, revista "FANTASY FICTION"; ilustraţii de Hannes Bok (laureat al premiului "Hugo") şi S.R. DRIGIN.

- În luna octombrie apare primul număr al celei mai celebre şi mai longevive reviste franceze - "FICTION". Iniţial, se prezenta ca versiunea franceză a periodicului nord-american "The Magazine of Fantasy & Science Fiction". Cu timpul, cuprinsul său a început să reflecte din ce în ce mai mult evoluţia SF-ului francez, stimulând lansarea de noi talente pe plan naţional. Astfel, de-a lungul timpului, în "Fiction" au debutat numeroşi scriitori astăzi foarte cunoscuţi, cum ar fi: Alain Dorémieux (1953), Philippe Curval (1955), Jacques Bergier (1958), Marcel Battin (1958), Claude F. Cheinisse (1959), Guy Scovel (pseudonimul lui

Jean-Pierre Fontana) (1966), Daniel Walther (1965), Jean-Pierre Anchevon (1968), Dominique Douay (1973) şi mulţi alţii. Conducerea revistei a fost asigurată de Maurice Renault (1953-1958), Alain Dorémieux (1958-1974 şi 1980-1984).

- În Spania apare între 1953-1955 revista "Futuro", avându-l pe José Mallorqui Figueroa drept redactor-şef.

- În Italia este difuzată versiunea italiană a revistei nord-americane "Galaxy". Intitulată "Galassia" editată iniţial la Milano, în întregul an 1953 au apărut numai trei numere. Ulterior (între ianuarie-iunie 1957) au mai fost tipărite alte cinci numere la Udinese, după care îşi modifică titlul în "Galaxy" (1957-1964).

- În Franţa apare, tot ca o versiune locală a revistei americane omonime, periodicul "GALAXIE". Perioade de apariţie: noiembrie 1953-aprilie 1959 şi, după o dispariţie temporară, mai 1964-august 1977. Conducerea a fost asigurată de Maurice Renault (1964-1966), Alain Dorémieux (1966-1968) şi Michel Demuth (1968-1977).

- În Argentina este editată revista "Más Allá", din care au apărut 48 de numere în perioada 1953-1957.

- În România, singura revistă care publică sporadic texte SF (în cea mai mare parte traduse din rusă) este "Ştiinţă şi tehnică pentru tineret". Valoarea artistică a acestor proze este redusă.

Fandom:

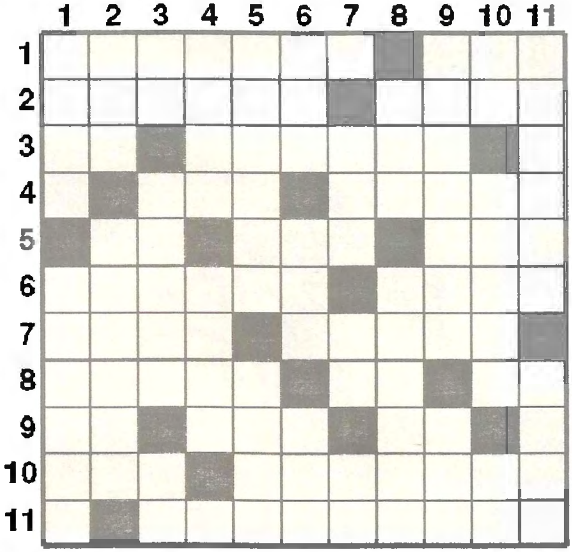
- La Philadelphia se întruneşte cea de-a XI-a sesiune a Convenţiei Mondiale ("World Science Fiction Convention") cunoscută sub abrevierea "PHILCON-II", la care numărul participanţilor s-a ridicat la 750. Cu această ocazie s-a convenit asupra acordării unui premiu anual, iniţiativa lansării unei asemenea idei revenindu-i lui Hal Lynch. Iniţial, titulatura acestui premiu era "The Science Fiction Achievement Award"; denumirea actuală – "Hugo Award" - a fost propusă în semn de omagiu pentru activitatea de pionierat în domeniul lansării şi promovării literaturii SF desfăşurată de Hugo Gernsback şi a devenit, din 1958, varianta oficială şi protocolară a denumirii premiului. Trofeul reprezintă o rachetă cosmică în poziţie verticală de start. Prototipul machetei a fost proiectat şi apoi realizat, cu mijloace artizanale, de Jack McKnight. În 1955, Ben Jason a realizat, după un design asemănător, modelul standard al trofeului "Hugo".

Acest premiu se acordă în cadrul sesiunilor "Worldcon" (care au loc în luna septembrie), pe baza voturilor amatorilor de SF, reflectând astfel preferinţele şi tendinţele fandomului nord-american. Se iau în considerare exclusiv lucrările în limba engleză (originale şi prime apariţii) apărute în anul calendaristic anterior. La prima ediţie, clasele de premiere au fost: roman, debutant ("The Best New Writer"), activităţi de popularizare a ştiinţei, grafică, revistă profesionistă şi fandom ("Number One Fan Personality"). Cu timpul, clasele de premiere s-au diversificat, adăugându-se premii pentru: nuvelă (între 17 501-40 000 cuvinte), nuveletă (între 7 500-17 500 cuvinte), povestire (sub 7 500 cuvinte), schiţă, critică literară SF, editor profesionist, film, revistă semiprofesionistă (semi-prozin), fazin, grafică amatori, carte documentară, pentru activităţi conexe SF şi, în sfârşit, un "Premiu special".

La prima ediţie, din 1953, au fost premiaţi: Alfred Bester (pentru romanul "The Demolished Man"), Philip José Farmer ("The Best New Writer"), Willy Ley (pentru activităţi de popularizare a ştiinţei), Ed. Emshwiller şi Hannes Bok (ex-aequo pentru grafică), "Astounding Stories" şi "Galaxy" (ex-aequo ca reviste profesioniste) şi Forrest J. Ackerman ("Number One Fan Personality").

SFÂRŞIT

Mihaela şi Cristian Ionescu ✍

R E B U S

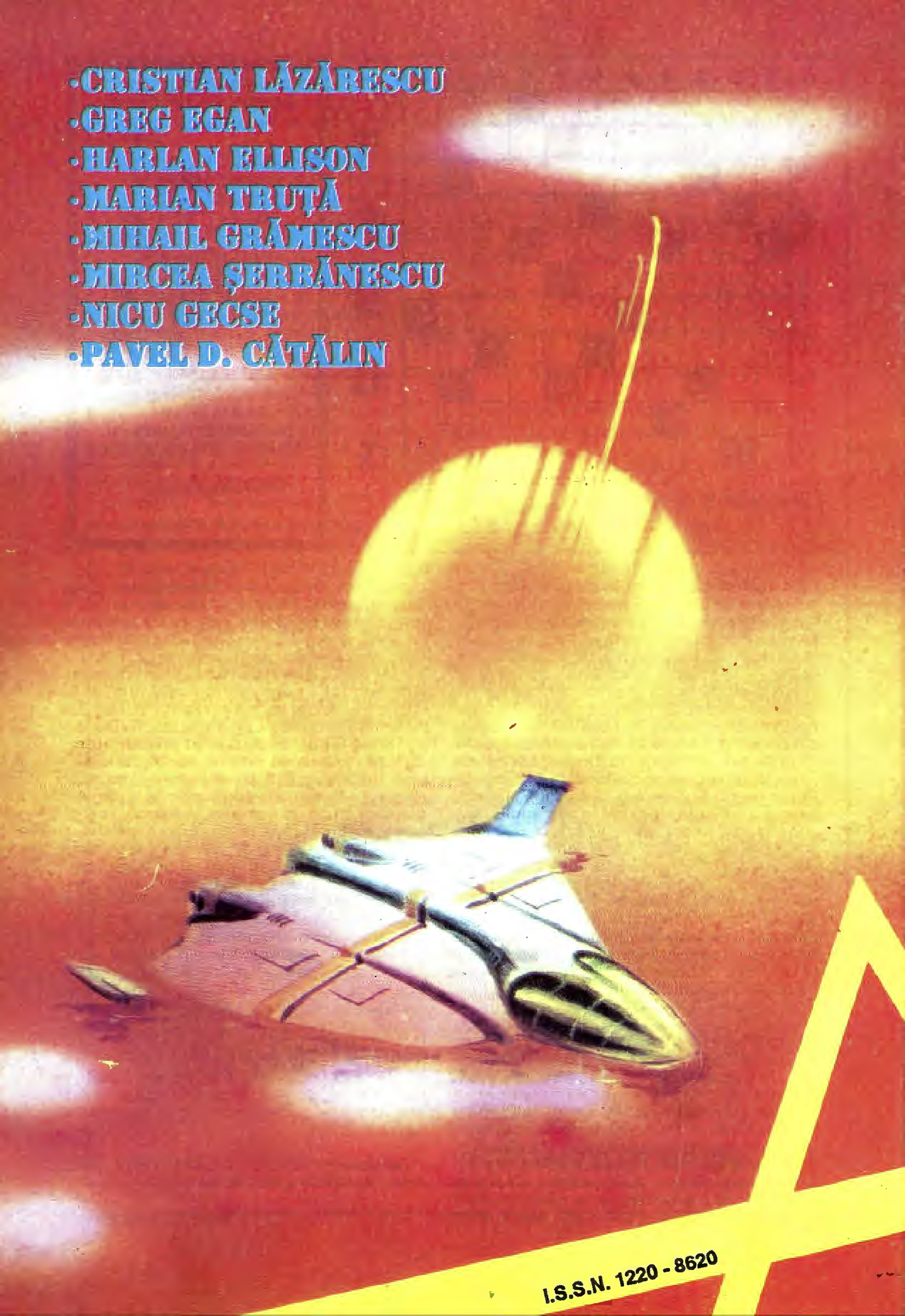
Pagini de mitologie (II)
C H I N A

ORIZONTAL: 1. Împăratul Galben, zeu mesianic şi erou civilizator pentru vechii chinezi - Fel. **2.** Armă primitivă, dar automată, construită de Huangdi, una dintre numeroasele sale contribuţii la dezvoltarea culturii şi civilizaţiei (pl.) - Împărat mitic chinez, autorul unui stil muzical inimitabil şi simbol al înţeleptului ajuns cârmuitor. **3.** Primul cuvânt - Numele mandarinului zburător în Lună, alt erou legendar chinez (2 cuv.). **4.** Dinastie chineză (sec. II î.e.n. - sec. III e.n.), în timpul căreia se impune ca religie oficială confucianismul - Capre negre. **5.** Campion - Căsătoria la vechii germani - Păzitorul casei la romani. **6.** Act imperial, prin care se limitează la 600 lista zeilor oficiali, frânând astfel fantezia inepuizabilă a poporului care suprapopulase îngrijorător panteonul clasic (pl.) - Personaj animalier în mitologia Eddelor. **7.** Literă tibetană - Şansa optimă, venită pe neaşteptate, patronată de zeul Fu Xing... **8.** ...şi bogăţia adusă cu acest prilej, de mărimea căreia răspundea cândva zeul Tsai Shen (pl.) - Începuturile maoismului! - Argint. **9.** Către - Râu în SUA - Galiu. **10.** Rege mitic armean, iubitul Semiramidei - Punct final pentru lucrările agricole, unul din multiplele atribuţii ale zeului Shangdi (pl.). **11.** Divinitate principală în panteonul taoismului, supranumită Maica de Aur, Mama Imperială a Paradisului de Apus şi Împărăteasa Zânelor (3 cuv.).

VERTICAL: 1. Personaj amorf în cosmogonia chineză antediluviană, numit Hun-Dong şi personificat ca împărat lipsit de cele şapte orificii ale vieţii - Expus. **2.** Duşmănie - Căutat în zadar printre pământeni, este găsit în ceruri de Hsiang-Nu. **3.** Mică ustensilă - Vizitiu mitic al carului solar (2 cuv.) - Interjecţie. **4.** Zeiţa care, potolind invazia apelor potopului, a reparat universul distrus şi a dat naştere omenirii (2 cuv.) - Vehiculul creat de Feng-Hou, zeul vântului, pentru orientarea în spaţiu a împăratului Huangdi în lupta sa cu dragonul Ciyo, de fapt, precusorul busolei (pl.). **5.** Istoric francez al religiilor, autorul lucrării „La Religion Chinoise" - Ziua trecută. **6.** De la - ...Chang Tadi, zeul chinez al literaturii, „funcţie" extrem de rară în mitologiile lumii - Leva bulgărească. **7.** Guatemala, pentru automobilişti - Pangu, creatorul universului organizat, care, după un somn de 18 milenii, sparge găoacea oului în care dormitase, pentru a elibera materia primă din care se vor construi cerul şi pământul în formele cunoscute - Hotarele Chinei! **8.** „Municipiu" în China - Monstrul YU, a cărui intervenţie (benefică!) a ghidat într-aiurea apele potopului universal (!), salvând astfel omenirea până la intervenţia - şi ea providenţială - a zeiţei Nu-Wa. **9.** Zeul chinez al longevităţii, care stabilea, printre altele, data morţii fiecărui om, dacă, bineînţeles, în virtutea atribuţiilor sale, nu-i acorda o oarecare dispensă (2 cuv.) - Algebră (abr. uz.). **10.** Locul de „hibernare" a omului primordial Pangu, deja amintit - Tată (pop.) - Teme! **11.** Locul fără de speranţă pentru sufletele păcătoşilor, a cărui singură lumină era Jizo, zeu budist, protector şi apărător al morţilor - Dificil.

Dicţionar: EWA, LAR, DAIN, TEHA, EEL, ARA, LEW, GCA, SHI, ALG.

Radu Stoianov

·CRISTIAN LĂZĂRESCU
·GREG EGAN
·HARLAN ELLISON
·MARIAN TRUȚĂ
·MIHAIL GRĂMESCU
·MIRCEA ȘERBĂNESCU
·NICU GECSE
·PAVEL D. CĂTĂLIN
I.S.S.N. 1220 - 8620